

მზია მალაღდაძე

მგინა მატალაღაძე

ტრიქა

2015 წელი

მზის მადალად

შესანიშნავ პოეტს და მხატვარს მზია მადალადამეს 60 წელი შეუსრულდა. აქ დროს და თარიღს აღარ ენიჭება მნიშვნელობა. უფრო მეტად აღსანიშნავია მისი მხატვრულ-ესთეტიკური სამყაროს სიღრმე და ჩრდილში მყოფი სამოგადო მოღვაწეობის სფერო. ხაშურში, ამ პატივს, ლამაზ ქალაქში მისი სახით ეროვნებისა და სარწმუნოების განუყოფელი გაძარი არსებობს. იგი მეტყველებს და ხედავს უფლისმიერი სიგყვით და თვალთ და ალაპარაკებს ყველა საგანს, რომელსაც მისი არსებობით ენიჭება დიდი სამოგადოებრივი სამოქალაქო მნიშვნელობა.

მისი სახლის წინ საზაფხულო ქოხი დგას, რომელიც წიგნის თაროებითაა სავსე. აქვეა დაბალი მაგიდა, ღუმელი და გამჭურა, – ყოველი შემთხვევისთვის სახელდახელო სამზარეულო.

სახლის კედლებზე სხვადასხვა ნახატებია დაკიდული. სარკელთან რამდენიმე ფუნჯი და ფანქარია, რომლებიც მუდმივად გახსენებენ რომ აქ არ არსებობს ხატვის უფრო მეტი საშუალება. მარტო რომ შევიდეთ, მიმოვიხედოთ ირგვლივ, ვიდრე ვიკითხავდეთ იქაურობის პატრონს, მივხვდებით, რომ იქ მაღალ სულიერებას ნაზიარები განდეგილი ცხოვრობს, თან არა ჩვეულებრივი, არამედ განდეგილი ესთეტიკის ცხოვრებით, რომელიც მუდმივად უნდა შეეხოს ფუნჯს, საწერკალამს, დაფიქრდეს, გაიხსენოს რაღაც სხვა მაღალი ღირებულების მქონე და განიცადოს შეადამიანური განცდით.

„მე სახელმწიფო სამსახურმა გამანადგურა, მაგრამ რა ვქნა...“ ხშირად უთქვამს ჩემთვისაც, თან კარგად იცის, რომ ღღევანდელ ეპოქაში ცხოვრებისადმი ყურადღების მოღუწება თვითმკვლევლობას ნიშნავს.

მზია მადალადამის შესახებ დიდი წიგნი უნდა დაიწეროს, რადგან შეუძლებელია რამდენიმე სიგყვით აღწერო მისგან დანახული სამყარო. მე კი უმჯობესია მისი ცხოვრების რამდენიმე ფრაგმენტი გავიხსენო.

გაზაფხულის მზიანი დღეა. მეტად უცნაურ პოეტს ლექსების გასაცნობად სახლში ვესტუმრე. მან მაგიდის უჯრიდან ამოაწყო ნახატების მთელი დასკა. თვითონ მიტოვებისათვის ბოლიში მომიხადა და ყავის მომზადებას შეუდგა. ოთახის კუთხეში ნახატებს ვათვალიერებ. ინტერესს იწვევს დახვეწილი გრაფიკის შედეგური უმარტივესი სამხატვრო ტექნიკით ხორცი შესხმული, – კვერცხიდან იჩეკება ურჩხული ხვლიკის თავით და ღამურას უხეში ფრთებით.

მზია მადალადამის ხელით შექმნილი შედეგები: „შიშს დიდი თვალები აქვს,“ „დედა-შვილობა,“ „გამოცხადება“ და ა.შ. მრავალი ქმნილება ადამიანთა საჭირობოტო საკითხების შემადგენელი ნაწილებია, ისინი ყველას სჭირდება, მათ ყველა თანაბრად გრძნობს და ხედავს. მზია მადალადამის თითოეული მონახაზი არიგებს და აფრთხილებს მასზე გულისყურით მინდობილ მკითხველს.

ნახატში – „გამოცხადება“ წარმოდგენილია უღამამესი ქალწული, რომელიც გარს აკრავს თავისივე სამოსის ფორმის დიდი სინათლე. იგი გვევლინება მორჩილებისა და სათნოების გამოცხადებული მშვენიერით. „ყველაფერი გასაგებია, მაგრამ უფრო სრულად როგორ უნდა ავხსნათ?...“ – ვეკითხები ავტორს.

„ეს ანგელოზი, – იწყებს და თითქოს მადლობის ნიშნად უღარდელივით იცინის, – როცა ძალიან ცუდად ვარ, მფარველივით მომეველინება და მეგყვის, ნუ გეშინია მზია, ყველაფერი კარგად იქნება, დაისვენე და არაფერზე აღარ იფიქრო. კარგად ვერ გადმოვეცი. ისე, თვალით დანახული ბევრად უფრო ნათელი და ლამაზია ხოლმე.“

ამ მოგონებების დეტალებიდან ირკვევა, რომ მზია მაღალდაძე არ მიეკუთვნება ხელოვანთა რიცხვს, ის უფრო ბუნების შეღვევრთა ნათელმზილველია, რომელიც ცხადჰყოფს, რომ ხელოვნებას არაფერი არ შეუძლია. მის გრანდიოზულ გრძნობებს და ხილვებს ხელოვანთა საქმე მარჯვე ფოტოგრაფის პროფესიამდე დაჰყავს.

მზია მაღალდაძე პოეზიაში განსაკუთრებული ყურადღება არ მიაქცია რიგმსა და ფორმას. მისთვის მთავარია სიტყვა, როგორც ღვთის გამოცხადება. ის თვითონაა პოეზია თავის ყვაფილებთან, ხეებთან სახლებთან და მდინარეებთან ერთად, ელაპარაკება ყველას და ყველაფერს და ხალხის ბედნიერების დესასწაულს ევედრება მენაარს უფალს. სწორედ ამ ვედრების გამოძახილია ლექსი „ხეები“, ვაკასეულად დანახული მთების სათქმელი:

„ღანან ხეები, შიშველ ხელებით
და გაზაფხულის მოსვლას ელიან...
ღანან მხარგაშლით, ახლის იმედით,
ტოტები მზისკენ გაწვედენიათ...
ღანან ხეები, შიშველ ხელებით
ქუქუნა წვიმას ელოდებიან
და რომ შეეძლოთ, არ დაუცდიან.
სულ ყვაფილებად აფეთქდებიან...
ღანან ხეები“ –

დაღვა ღრო, როცა პოეტი საგნებთან და მოვლენებთან ურთიერთობაში მთლიანად უნდა გამორიცხავდეს უხეშ პრაგმატიზმს. მზია მაღალდაძე, როგორც ახალი სტანდარტების შემცველი ლექსების და ნახატების გარეშე თანამედროვეობაში გამოვლენილი სული, ყველაფერში ხედავს სიცოცხლის ნიშანს და საზრისს. მის სამყაროში გვხვდება მოლოდინით დაღლილი ხე, შეყვარებული წვიმა, ჯავრიანი და დაფიქრებული სახლების წყება, ღუმელი, რომელსაც მყარი სიცოცხლის ფორმით აარსებს რკინა და ცეცხლი, ადამიანივით რომ ათბობს და ესაუბრება ჰუმანურ მფარველს. ცეცხლით ანთებული ღუმელის ირგვლივ სიცოცხლის სული გრიალებს საერთო გემისა და სიხარულის სანთლად.

მზია მაღალდაძე საგანთა და მოვლენათა გამაუკვდავებლად და მხსნელად კი არ გვევლინება, არამედ დიდი ადამიანის ცხოვრების გამო

საჭიროებს გაუკვდავებას. იგი უფლის დიდი შემოქმედების, პოეტური პროზის მთავარი გმირია, მოჩვენებითი სინამდვილით არ ებრძვის უმაღლეს პოეტს, მან თითქოს უარჰყო ემპირიულ ურთიერთკავშირებში დახვეწილი ხელოვნების ენამშობა, რადგან სურდა დაუფლებოდა მინდიას ენას და შერისხული სულივით გაჰყვიროს თანამედროვეთა თოვლივით ცივ გვაშებს: ჰეი, კელებო, წამით მაინც შეინარჩუნეთ ტანზე შეყრილი ცერცვი!

საკაცობრიო ამროვნების ისტორიაში გ. გრანელის მსგავსად ერთხანს მზია მაღალდაძემაც მიაგნო უმაღლეს მწვერვალს. ფიქრი და განცდა რომელიც პატარა ლექსში - „მიხმობს, მეძახის მაღალი ზეცა“, – მქლავნდება, ფილოსოფიური ამროვნების ყველა მონაპოვარის ცენტრში ღვას ისევე, როგორც ამ შეგრძნებიდან იღებს დასაბამს ყველანაირი მეცნიერება და პოეზია:

„მიხმობს, მეძახის
მაღალი ზეცა,
და ნერვიული
ქარის გოდება,
გულს შფოთიანი
ეჭვები სწეწავს...
ვუახლოვდები...
მიახლოვდება...”

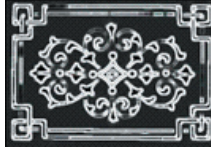
რადგან სიტყვა ფერმკრთალდება საკუთარ სიტყვებს შეწირული პოეტის წინაშე, ჩვენ გადაგვარჩენს არა ლექსთა შემდგომი კონკურსი და ფილოლოგთა მკრეხელობა, არამედ ღვთისმსახურება. აი, ამას გვეუბნება ჩვენი „მოუწადინებელი“ და ე.წ. ლიტერატურული ცხოვრებისაგან თავისუფალი პოეტი.

და ბოლოს, რაც აუცილებლად უნდა ითქვას. მან შექმნა ცხოვრების დიდი შედევი, შეუღარებელი ფერწერის სახით, რასაც სახელად ჰქვია – „უბრალოება.“

მზიად თუმანაშვილი

ბუნ ტაძრისაკენ

მომღევს ზეცა ჟელაპტრებით...

ლექსი

მე სიმღერის დროს დავიბადე,
სიმის თრთოლვიდან,
როცა პირველი გაზაფხულის
წვიმა მოვიდა.
მაისის თვეში გავიფურჩქნე
და გავიშალე,
თოთო ბავშვივით გავუცინე
ზეცის ლურჯ თვალებს.
ზღვის ტალღებიდან ამოფერინდი
თეთრი თოლია
და უცნაურმა სულის ჟრჟოლამ
ამიყოლია.
მას შემდეგ ვუმღერ
მზესა და ლაჟვარდს,
ზღვას და სიყვარულს
თავზე ვეველები
და ზეცას ვუწვდი
სულის სინათლეს
სუფთა ხელებით.

სარკიდან მიმზერს ჩემი ორეული,
ძალიან ახლობელი და თან შორეული...
– ვინა ხარ?
თვალები სევდამორეული...
– რას ეძებ?
პასუხად – ღიმილი ტკივილმორეული...
– საიდან მოდიხარ?
– ან გვერდში ვინა გყავს?
– არავინ!
– დამშვიდდი, შენ მარტო როდი ხარ...
– ადექ და გამოდი,
გამოდი ჩარჩოდან.
– ჩემკენ ნუ მოდიხარ!
გახედე მომავალს...
– ვინ არის?
მას რაღა აწუხებს ნეტავი?
კ ე ნ ტ ა ვ რ ი?!
ო, ღმერთო! ხედვას
ძალიან უხეში...
არა და სულს როგორ სწყურია
ნუგეში.
ცხოველებს სადა აქვთ
გრძნობები ამხელა,
გრძნობები დამალე,
არა ღირს გამხელად...
ბელურას უბეში
ოცნება რამხელა.
ლამაზი მაქმანით
მორთული ფარჩები...
ქალები – წერწეტა,
გართობას ნაჩვევი...
მოწკურულ თვალებით
ნავაჭრთან ჩარჩები...
– თუ გონზე არ მოხვალ,

წარსულში ჩარჩები,
თითს მიქნევს სარკიდან
ჩემი „მე“ – ვით უცხო.
დახლებთან ქსოვილებს
ხარისხით არჩევენ,
რატომდაც სარკეში
ყურებას გვაჩვენენ...
სარკე კი სახეში
სიმართლეს მახლის...
ჩახედავ? აღარ მაქვს
იმედი ახლის...
სარკიდან მიმზერს
ჩემი ორეული.

ქარი დამდევს
თმებს მიწეწავს,
ალბათ მიმხელს ხვაშიადს,
შენი სული რომ არ მეძებს?.....
(აბა, რა განგაშია)?

დრო გარბის ცივად,
დრო გარბის ცივად
და მე რომ მკითხვით,
და მე რომ მკითხვით,
სული სულია და
ცისფრად ბრწყინავს,
ხორცი ხორცია,
დრო გარბის ცივად...

სიმღერა

მე შენ როცა მენატრები,
მენატრები თუმცა მუდამ,
მომღევს ზეცა კელაპტრებით
და ლექსებიც მერცხლის გუნდად:
შენზე ფიქრის, ფიქრის ფიქრი,
აჩრდილივით ამეღვენა,
გახდი ჩემი სიზმარი და
გახდი ჩემი გულისძგერა.
შენს ჭრელ ცაზე გაფანტულან
ყვავილები წყება—წყებად...
და ღრუბლებიც დაფატრულნი
და ტკივილებს ივიწყებენ...
ამდენ ფერებს, ამდენ საზებს
დასდევ, როგორც ბალდი ურჩი...
და საოცრად ლამაზ თვალებს,
შენს საყვარელ ფერებს ურჩევ...
და საოცრად მაღალ ცაზე
მოჩანს, მხოლოდ თეთრი სევდა,
და მიწაზეც — მწუხრის ქნარზე
მარტოობის ნაღველს ხედავ
და შენ როცა მენატრები,
მენატრები თუმცა მუდამ,
მომღევს ზეცა კელაპტრებით
და ლექსებიც — მერცხლის გუნდად.

იქ, სადაც სიღიაღეა,
კრძალვით და რიდით დადიან,
სადაც მზის სხივნი გალობით
ხვდებიან ყოველ განთიადს,
სადაც იისფერ რიალში

სულს ამაღლება სწადია,
რწმენის ხატებთან ცანცანით
ჩემი სანთლებიც ანთია.

1987 წ. 10. 10

ქვეყანაზე ვერ ნახავ
ბედნიერების მაძიებელს
ბედნიერება ეპოვოს,
სიყვარულის მაძიებელს
სიყვარული ეპოვოს,
სიკეთის მაძიებელს
სიკეთე ეპოვოს,
თუ ყოველივეს
წყარო და საუნჯე
საკუთარ სულში
არ გააჩნია.

ბავშვი

მზეო! მზეო! შემო სახლში,
ნახე ჩვენი ტურფა ბავშვი,
შენი სითბო ურევია ხმაში.
როცა ტკბილად გაიღიმებს,
როგორც ვაზი ჩუქურთმაში,
ისეთია მაშინ.
პირზე ვარდი ჰფენია და
ავი თვალისგან დაიფარე ღმერთო,
გაგვიზარდე სასახელო,
დავით აღმაშენებელი,
გულში მუდამ

ჩვენი ქვეყნის
სიყვარული ენთოს.
მზეო! მზეო! შემო სახლში
ცაო, ღრუბლებს ნულარ აშლი,
შენს სხივებში
გაგვიზარდე ბავშვი,
დაუმკვიდრე სიკეთე და
დაუმკვიდრე გულწრფელობა,
დიდი ნდობა მოუპოვე ხალხში.
მუნღი მიეც გორგასალის,
ჟღერადობა ფოლადისა – ხმაში,
გული – მუღამ მოალერსე,
მამულისთვის მოფართხალე,
გული – მუღამ
პოეტის და ბავშვის
მზეო! მზეო! შემო სახლში,
ნახე ჩვენი ტურფა ბავშვი,
შენი სითბო ურევია ხმაში.

2014 წ. 27. 02

ღამე ყოველთვის
მპირდება ახალს,
ღამეს სინათლის წყურვილი ახლავს...
მთვარე კი მუღამ
ეჭვებთან სახლობს
და სევდიანი კაცის
სახე აქვს.

ივლისი

მარადიული სიმშვიდე
ჩამოდგა გაურკვეველი...
და მივყვები გზას
ოცნებისა და იმედის გარეშე,
ღმერთო! რა ძნელად
ამოსაკითხი ფერებია...
თაკარა მზის ქვეშ
მეწვის ყელი...
სიმღერის სურვილს გავუბივარ
თუ უკვე გავეძეცი...
რადგან იმედი
მზის სხივებივით
გადამელვარა თითებიდან.
გავრბივარ ტრიალ მინდორში,
გავრბივარ და
ვერ ვემალები ყაყაჩოებისა და
გვირილების კივილს...
არ მინდა, მაგრამ მაინც გავრბივარ,
სმენას ვიზწობ, ისეთი ზმაური
დგას ისეთი, ვის ესმის ჩემი...
ახლა უსუსური ვდგავარ,
როგორც
უპატრონო ბავშვი
და ბავშვივით მეშინია მარტოობის.

ოლონდ შენ ნუ გაბრაზდები,
შენ ნუ გამირისხდები,
ავსებულა დარბაზები
იისფერი ნისლებით.
გზებზე ისევ სევდის მთები,
შხამიანი ისრები,
სადლა არის მერცხლის ფრთები,
პეშვს ცრემლებით მივსებენ.
მოუჩითავთ ჩემი ეზო,
ეკლებით და ისლებით...
ოლონდ შენ ნუ გაბრაზდები,
შენ ნუ გამირისხდები...

1980 წ.

მაქვს წამიერი ეჭვიანობა —
გთხოვ მომიტევეო, ღმერთო,
სანამ შევიგრძნობ
ჩემგან რას ითხოვ,
მანამდე უნდა ვენტო.
მიწით სავსეა ჩემი სხეული
და ჩემი სულის ერდო,
იქნებ შემიხლო
და მაპატიო,
გაგითამამდი ერთობ.
ცოდვით ღაცემა რა ადვილია,
ამაღლებაა რთული,
მაგრამ არასდროს არ მინატრია
ოქრო, ვერცხლი და ფული.
მთავარია, რომ ვიცოცხლო შენში,

მოწიწებით და კდემით
და ამ ზვირთებში
ყოჩაღად ვმართო
ჩემი ოცნების გემი!
თორემ ბოჰემა და ღროსტარება
მოსაწყენია ერთობ.
გულით მწადია, რომ
შენს ტაძარში
როგორც კანდელი, ვენტო...
დაე, ტკივილით მეწვოდეს გული,
ვიყო თავდაზრით და მობუზული,
ჩემს სულში თრთოდეს მთელი სამყარო,
შენს ტაძრის კართან
ლოცვამ დამღალოს...
ოღონდაც შენთან ვიყო მართალი,
ოღონდაც შენთან,
ღმერთო, მაღალო...

2013 წ. 13. 03

სიყვარულის გაკვეთილებს
ვიწერ გულის ფიცარზე,
ისე მაღლა ავფრენილვარ,
ვერ ვბრუნდები მიწაზე,
ღრუბლის მთებზე ვემებ სათქმელს...
და მკარნახობს უფალი,
დანავარდობს ქარის ფრთებზე
სული თავისუფალი.
და ვით ჩიტი მგალობელი,
სიბრძნეს მთის და ბარისას,
კკენკავ მარცვლებს,
კკინძავ სხივებს –
სხივებს მზის და მთვარისას,

ვქარგავ, ვძერწავ,
ვხატავ გრძნობებს
ჩვენს იღუმალ მხარისა,
როგორც ლოცვას,
როგორც რწმენას, მარად
ნათელ თვალისას
და მშვენიერ სიყვარულის
აუხდენელ ზღაპრიდან
კიდევ ერთი ფრთახატულა
ბავშვის სული აფრინდა.

1999 წ. 10

გუშინ წვიმდა და სველ ქვიშას
ასდიოდა ორთქლი
სველდებოდა ტირიფის ქვეშ
დაგდებული ბოთლიც...
არსად ჩანდა, ვინც ზის ძირში
ტიროდა და სვამდა,
სიყვარულის წვიმით მთვრალი
შეშლილ ტირიფს ჰგავდა.
ქანაობდა დედამიწა –
მთვრალი მუზის დედა,
ქარი ქროდა, ქარი ქროდა
ფოთლებს გზებზე ფენდა.
ღამდებოდა, ძილის რული
მიწას ერეოდა
და ლურჯ ფერში ჩაძირული
მიწა ხე და ოდა,
თითქოს რაღაც უხილავით
ბინდში ეხვეოდა.
არსად ჩანდა ის, ვინც ზის ქვეშ
ტიროდა და სვამდა...

ისე ვყვები, თითქოს იგი
მითიურ კაცს ჰგავდა,
მლაშე გემო მის ცხოვრებას
ცრემლთან ერთად ახლდა,
ყველგან სვამდა, მეგობრებთან,
ხის ძირში თუ ღახლთან,
ყველგან, რადგან ჭრილობები
ისევ გაუახლდა.

სულში ღმერთი თუ არ სახლობს,
თუ არ ცხოვრობ მზესთან ახლოს,
თუ არ გიყვარს შენი ერი,
თუ არა გაქვს ენა მჭრელი,
თუ დინებას მიუყვები,
გაუგებარ ზღაპრებს ჰყვები,
მაშინ ნეტავ რისთვის ძღერი?...

ჩემი წილი მუგუზალი,
ჩემი წილი სითბო,
ჩემი წილი სიმწარე და
ჩემი წილი სიტკბო,
რიგ-რიგობით მელოდება,
რიგ-რიგობით იწვის,
და ცივ ხელებს,
და თბილ ხელებს,
რიგ-რიგობით მიწვდის.

რას შეიძლება უძღვროს კაცმა

რას შეიძლება უძღვროს კაცმა?

მზის ცხელ სხივებს თუ

ფოთოლთა ცვენას?

– იქნებ ეს უკვე ძველი თემაა?

თემები...

– როცა თემებზე ვფიქრობ,

ჩემში ირიბად შემოდის

სიტყვა ირონია...

ამ ღროს მზე კიდევ იცინის და

კიდევ შეფარვით

დამცინავ ღიმილს იშველიებს,

გაურბის სევდას.

სევდა...

სევდა მარტოა და ეგუება,

მისთვის უცნოა აურზაური.

– სიტყვა - ხმაური..

და გარბის ველზე მთელი არსებით

შეუცნობელის კითხვის ნიშანს

მიაფრიალებს...

და მისი ფერი მუდამ არის

გაურკვეველი, მაგრამ მაინც

პრეტენზიული...

– მაღლიდან ცქერა იოლია

გულის გარეშე...

და მაინც მიკვირს – რატომ

არის ასე ადვილი,

გამოურჩიონ, მიუჩინონ

მეფის ადგილი,

რომელსაც მუდამ ტაშის

ცემით ესალმებიან...

რადგანაც მუდამ

თავში მჯდომის სიტყვას

ფასი აქვს...

და სულ უბრალოდ მახსენდება
სიტყვა – ბრძანება...
– ყველა მორჩილი,
თავმდაბალი – კულისებს მიღმა!
ბოლთას სცემს ხენემით
გაბღენძილი ყოყლორინობა.
ტრიბუნაზე კი ძველებურად
გაძვრა მაგანი...
ღიმილი უფრო დამლუპველია
და შიშზე დარგულ
სიყვარულის უფერულ კვირტებს
უწყალოდ ფანტავს
შურის ველზე
ქარი აშარი...
და ბოლოს მაინც
ვიღაც ამბობს
სიტყვას აწონილს...
– ამ დროს კი
გვერდით ოთახიდან
მოცარტი!
ბახი!

თვალს დაეხუჭავ –
სიყვარულით გავბრუნდები...
გავახელ და...
მეცხრე ციდან დავბრუნდები.

შენ ვერასოდეს ვერ გაიგებ
ჩემს მწუნარებას,
უმანკო სულის რჩეული ხარ,
ღვთის ნეტარება,
ღრუბლიან ცაზე
იდუმალი გამოდარება,
ნუთუ არასდროს დააპირებ
ჩემს შეყვარებას?
ისე უბრალოდ და მარტივად,
ბავშვებმა რომ იციან ხოლმე?
მადლობა უფალს,
რომ გამძიმეტა
და კვლავ დამიხშო
ნეტარების მსუბუქი კარი.
სიცხეა ირგვლივ...
წითელია მზის ჩასავალი,
კიდევ კარგი, რომ
ძველებურად ქრიან ქარები...
როცა ეზოს ვგვი
– დაუნდობლად ფანტავენ ნაგავს,
სურთ შემაყარონ ალბათ თვალებში,
მე კი ცოცხს ვიქნევ –
გაცინების არა მაქვს თავი...
იქ ყვირილაზე სიყვარულით
ვხედავ გალეშილს,
შავებში ჩაცმულ მგლოვიარე
დაღლილ მამაკაცს,
გვერდით კი გდია პატარა ნავი,
მეთევზის ბადე და
ორი ბოთლი...
არ შეიცოდებ? სიყვარულით
შენც ხომ ხარ მთვრალი?
ან იმისთვის რომ

გადიხადო კაცური ვალი?
რალაც არ მომწონს
მე ეგ გრძნობა,
ცოდვით შობილი...
და ვერასოდეს ვერ გავხდები
რადგან მშობელი...
ბავშვობიდან კი
ვერასოდეს ვერ გამოვალ და...
ო, ღმერთო ჩემო,
შენზე ფიქრი ისევ მოვარდა...
და უსასოო ზმანებებში
გადამისროლა.

2011 წ. 8. 8

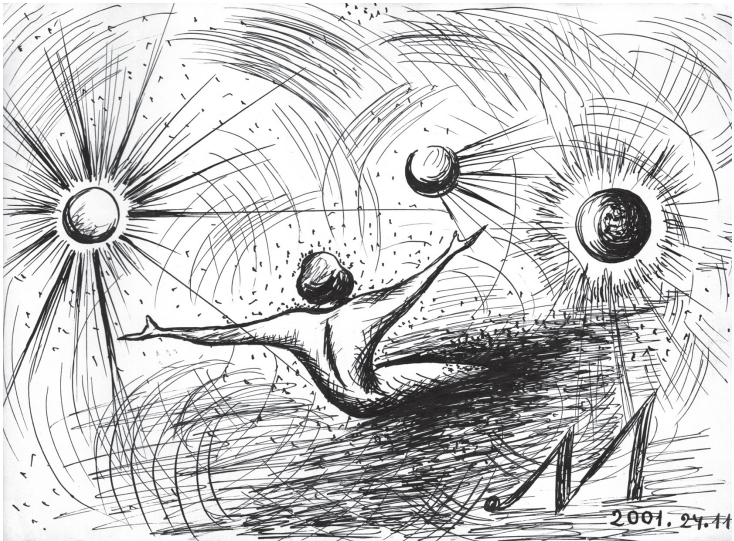

დამდნარი ზოლი ვარ,
ჩრდილი ვარ წაშლილი,
შენთან კი რამდენი
ვარდია გაშლილი...
მოვდივარ, სული ვარ,
სარკმელთან გდარაჯობ,
ზმა ისმის ყიყინის,
შენ რა როლს თამაშობ?
ზეცისკენ გამირბის
დალლილი თვალები,
ტკივილი, ტკივილი,
მაწყდება მკლავები.
შენ ამბობ — გიყვარვარ,
ხაფანგში გაები,
ჰა! ჰა! ჰა! სიცილით
ირყევა მთა — ველი.
მკერდიდან კივილი,
ცოტა შიშნარევი,

მაშფოთებს ძონძები,
სახეზე ღარები,
ხელები კანკალა,
ნაგავში ნარევი...
ყველას არ უცინის
ლამაზი თვალები.
ამაყი სახლები,
ცივი და ახლები,
სიმდიდრით სავსეა
რასაც ხელს ახლებ.
სამყაროს აწუხებს
კერპების მონობა,
როკი და ხმაური
აწყვეტილ ბომონთა...
აწყდება ერთმანეთს
მთვრალი და ფხიზელი,
არეულია კაცი და ქალი...
ვინ იცის, რამდენ ხანს
იქნება გამოცდა...
კაცობრიობა რას აღარ
გამოცდის...
და მერე დადგება ნამდვილი
ქაოსი,
ქაოსის მართვა კი
არ არის ადვილი.
უფალი დადგება
კვლავ თავის ადგილას
და მხოლოდ მას ძალუძს
ბრძანოს და იმეფოს
და მისი სიტყვიდან
აღდგება ნათელი!
ლაზარე აღდგება
სამი დღის მკვდარი და
ყველაფერს, ყველაფერს
დავიწყებთ თავიდან...

ვიყავ წარმართი,
 ახლა მართი ვარ,
და შენს ტაძრებში
 სანთლად ვანთივარ,
არ მიძებნია არასოდეს
 ყალბი დიდება,
რადგან კაცობა ოქრო-ვერცხლზე
 არ იყიდება,
და მომავალშიც მხოლოდ ღვთისკენ
 იყოს სწორება,
ჭეშმარიტება არასოდეს არ იწონება.
გმადლობ, უფალო, შენი სითბო
 მუდამ თან დამდევეს,
განველი ჩემგან, ბოროტებაე!
 ღმერთი გვეფარავდეს.
ნუ მიმატოვებ, ჩემო მზეო –
 ჩემო გამჩენო,
შენს იმედად ვარ, გზაი ტაძრის
 უნდა მაჩვენო!
რადგან თუ სულში სიბნელე და
 მხოლოდ ღამეა,
მაშინ ცხოვრებაც ტკივილი და
 სიმწუხარეა...
შემომამშველე ხელი, რათა
 აღარ დავეცე
და შენს სიყვარულს უღმერთობით
აღარ გავექცე!

ღამაზი მაქმანით მორთული ფარჩები.

პოეტი

ხან ვიყინები, ხან ვთბები,
ხან სიყვარულით ვთვრები,
ხან ვფრინავ, ქროლვით ვიღლები,
ხან მენატრება ფრთები.
ხან სიყვარულის წვიმა ვარ,
სევდის მთებს ვეომები,
ხან – ჩიტი პაწაწინა და
უიმედობით ვკვდები.
ხან ობოლი ვარ ცრემლი და
ხატის წინ ლოცვით ვდნები.
ხან მღელვარება მაწუსებს,
ციდან სევდიან ხმების,
ხან დიდუბეს ვარ,
ხან ქაშვეთს,
ხან სიონს ვეახლები.
ხან სიკეთე ვარ, ხან რისხვა,
ჩემი მამულის მთების,
ხან წინაპართა ძახილი,
ჟრიალი მათი ძვლების,
ხან კი მომავლის იმედად

რიჟრაჟებს ვეგებები.
ხან ტვირთი მიმაქვს გოლგოთას
გაჯიუტებულ მხრებით.
ხნულში ნერგი ვარ, მარცვალი,
ყოველ ღლეს რწმენით ვხვდები,
შენი მონა ვარ მამულო
როდიდან ველარ ვხვდები.

პატარა გულში გალახული
ბავშვივით იჯდა,
ცრემლად დაღვრილი თვალციმციმა
ლურჯი ოცნება,
ხოლო ღლეები მიდიოდა
ნელა და ღინჯად,
მიდიოდნენ და გულგრილობით
გაგაოცებდათ.
ხის კენწეროდან მოისმოდა
მერცხლის ჭიკჭიკი,
გახარებული გაზაფხულს და
მზეს შემღეროდა,
აივნის წინ კი, მწყემსი ბიჭი
ასაკვნესებლად,
სალამურს თლიდა წინაპართა
ლერწმის ღეროდან.
ტყეში სააკვნე ხეს ეძებდა
მშრომელი კაცი და
შიშისაგან აჟრჟოლებდათ
ფიჭვებს და კაკლებს...
ქუჩის პირას კი ფიქრიანად
იდგნენ სახლები
და ღიმილიან თვალს აყოლებდნენ
ვარდისფერ აკვნებს.

ხოლო დღეები მიდიოდნენ
ნელა და დინჯად,
მიდიოდნენ და გულგრილობით
გაგაოცებდათ.

ფარდააუხდელი ოცნებების
სიმღერის წყურვილს
დაატარებ და უმიზეზოდ
ნაცემი ბავშვის
უმანკო ცრემლი
გისველებს თვალებს...
შინდისფერ ვარდებს
უმზერდი მუდამ,
ვითარცა მთვრალებს.
ლურჯი იები გახსენებდა
ფერგამკრთალ მთვარეს
და გაწამებდა არტახებში
გულის ფართხალი...
და ფრთებდაჭრილი,
ღულუნა მტრედი
ავლებდი ცაზე მოთეთრო და
ვარდისფერ ხაზებს.
და იდგა რწმენა – სუსტი ბავშვი
ჩამოყრილ მხრებით,
მღეროდა, მაგრამ
მიღეულ და
ცრემლიან ხმაზე.
ახლა დგახარ და
გახსენდება უგულო ქალი
ბასრი დანით
როგორ აჭრიდა
ჯერ ისევ ჩვილ და
მუხლსუსტ ლექსებს

მოცისფრო ძარღვებს,
როგორ ცელავდა
შენს მინდვრებზე
ბალახებს ქარი,
როგორ აკრთობდათ
ყინვის შიში
უსუსურ ბაღებს,
როგორ ატანდნენ
შენს ოცნებებს
ცხოვრების ტალღებს.
ახლა დგახარ და
სხვისი ლექსის
სიმღერით ხარობ...
ახლა დგახარ და
სხვისი ლექსის
სურნელით თვრები,
და საოცარი ტკივილებით
იხსენებ ქარებს...
და გაწუხებენ ჭრილობები
დაჭრილი ფრთების.

1980 წ.

ხელები მზისკენ
გაწვდილი პეშვით,
თითების ბროლის,
ვარდისფრად ფეთქვა,
ჩიტუნას მკერდში
ნიავის სუნთქვა,
აპრილის თქემი
და გულის ხეთქა...

და შენთან ერთად
ოცნების ფრთებით...
ვარდისფერ ცაზე
იები ლურჯად,
სულ ბლუჯა – ბლუჯა.
ბედნიერება სულ ერთი მუჭა,
მე თვალებს ვხუჭავ...

იისფერ ტალღებს ესვენა მთვარე,
ქალი ცის კალთებს ყრუდ მიჰკიოდა,
თენდებოდა და მშფოთვარე ღამეს
გამშრალ ყელიდან ცრემლი სდიოდა...
ქალი დარდიანი, ქალი ღამაზი,
მწუნარებისაგან გამხმარი ვაზი.
თენდებოდა და სიცხით იწვოდა
ღამაზ თვალთაგან ცრემლი სდიოდა,
მზეს შუბისტარზე ეკიდა ცეცხლი,
შეყვარებული სული სტკიოდა.
ქალი ნარნარი – სიო არმაზის
ბავშვივით წმინდა, სუსტი და ნაზი.
ტაძრის გულზე კი დანთებულ კანდელს
სული კანკალით ამოსდიოდა
და მსხვერპლმეწირვის უსისხლო ნაღველს
ამაოდ დაღვრილ ცრემლს შესწიოდა.
ქალი რომელიც იქცა ლეგენდად,
ქალი რომელიც იქცა თილისმად...
ყველას უყვარდა, მაგრამ რატომღაც
არ შეიყვარა ტურფა თბილისმა.

ფერადოვანი სხივების ტევრში
დამიტოვია ჩემი ბავშვობა,
ხოლო თბილისის ქუჩების მტკვრში,
ბედი ბავშვივით მეთამაშება.

ღუმელი

ჩუმაღ მიყვება ზღაპარს
და წიფლის ცეცხლით მათბობს,
მეც ჩუმაღ ვუსმენ და თან
ვგრძნობ, რომ არა ვარ მარტო.
გარეთ ღამე ღვას ფრთხილად
და სარკმელიდან მიცქერს,
ოცნება ფრთებს შლის,
(ალბათ ზომავს გასაფრენ სივრცეს).
მე კი ღუმელის გვერდით
ვზივარ და ჩუმაღ ვთბები,
წავალ, ჩაქრება, მოვალ,
ღულუნებს, როგორც მტრედი.
ცოცხალ კაცივით სუნთქავს,
ფიქრით სავსე აქვს მკერდი,
რა ქნას, უსაზღვროდ უყვარს,
როცა უსხედან გვერდით!

ღმერთო, მიშველე!
ღმერთო, მიშველე!
ვიცი, ჩემი ხმა
შენამდე აღწევს,
გულო დაღლილო,
ნუ დაისვენებ,
თუმცა ქარია,
გათოვს და გაწვიმს,
მაინც წინ გასწი,
მაინც წინ გასწი!

1978 წ. 20. 2

ჩამოივლის ქარი,
ქარი – გულმკერდმკვდარი,
როგორც ქვრივი ქალი
და მომიტანს ღრუბლებს,
ღრუბლებს წვიმის ფთილებს,
ზოგჯერ მზისხიენასვამს,
მართლაც გულკეთილებს,
მაგრამ უფრო ხშირად
ცრემლებშეუმშრალებს,
ტკივილდაუამებთ,
და დამიწვავეს თვალებს...
და დამიწვავეს თვალებს...

მენატრები! ნისლიან
და სევდიან ქარებში
დაფრენს სული უცნაურ
მარტოობას ჩვეული,
მაგრამ მოულოდნელად
შენგან გამორჩეული,
ფრთებს ისწორებს ანაზღად
და ზეცისკენ მიიწევს.
გულო, გახსენ კარები,
ველად ნუ გაიჭრები,
ბარს ირემი მოსულა,
განზე გადექ იჭკვებო!
მზეი მიქსოვს თეთრ კაბას,
სიო მეალერსება,
სივრცეები გიხმობენ,
მაჟორულო ლექსებო.

1978 წ. 30. 4.

მე ვარ მზის სხივი,
ანასხლეტი დიდი გულიდან,
გიზგიზა მნათის ერთი წილი
და ერთი წალი,
არაფერი მაქვს სხვისგან
სესხით მითვისებული,
ნაღდია ყველა სიღიადე,
ჩემში რაც არის.
დაბადებიდან მარტოობას
ვარ წილნაყარი
და ორბუნება, ქედმაღალი,
უღელი ცალი.

– მე ვარ მზის შვილი...
ჩემში მეფობს სული მგოსნისა
და შემოქმედის ლალი ნება,
ხმა კოსმოსისა.
იღუმალ ვნების დამთრგუნავი
თან მდევდა ძალი
და მმორჩილებდა ჩემში მხეცი
და ამორძალი...
რაიც თან მახლდა,
როგორც შიში და გაოცება
და ამიტომაც ვიქეც სიზმრად,
მითად, ოცნებად.

ავტობიოგრაფია

ეს ისევ მე ვარ, ჩემი ლექსებით...
როგორ დამძალა საკუთარ თავმა...
ასეთი სუსტი და უსუსური...
(უსუსურობა ჩემი დამლაა...)
- შეშინებული მწუხარე ბავშვი.
თითქოს რაღაცას მიაგნო, მაგრამ
ვერ მოუყარა თავი ვერაფერს,
არადა, რა ქნას, აწყდება ზეცას,
ეპოტინება, რადგან ყველაფერს...
შეშინებული მწუხარე ბავშვი
ხელში კალმით და ზოგჯერ ფუნჯითაც,
ღებავს და ხატავს სამყაროს ღიმილს
და იფურება თავის უჯრიდან...
ხანდახან კიდევ ჩქარობს,
ტილოზე სურს, რომ შეასხას
ჩანაფიქრს ფრთები,
მაგრამ ხომ უნდა თვითონაც ფრთები?...
არადა, ველარ სწყდება იმ უჯრას,
მარცხენა ხელით რომ ჩაფრენია,

ზეცა კი ახლაც ისევ ლურჯია
და ელოდება ღვთიურ გენიას –
ენაჭიკჭიკა, ღამეთენიას...
რომ აამღეროს იასამნები,
და გვირილებით მოხატოს მიწა...
და ყველგან მე ვარ, სადაც
მართალი თავს ვერ მოაბამს

ვერაფრით საქმეს...

სადაც მარადჟამს ტირის ტირიფი
და თავის წუხილს სახელს ვერ არქმევს.
რადგან სიმართლე ისე ძნელია,
მარადჟამს დუმს და ვერ ამბობს სათქმელს,
კიდევ კარგი, რომ იმედად ჩვენდა
არის ღვთის სახლი და ვანთებთ სანთლებს!

არის ლამაზი სასახლე,
შეხვალ კრძალვით და რიდით,
ირგვლივ ჭერამდე თარო,
წიგნი მცირე და დიდი
წიგნი – ნათელი აზრი,
მასწავლებელი მშვიდი,
ხან მომღერალი ვაზი,
ხან მოზიდული მშვილდი,
წიგნი – სანთელი ცოდნის,
ძმობის ნამდვილი ხიდი,
კითხვა მაღლის და ცოდვის,
წიგნი – ერთგული გიდი.
სიკეთის გზაზე შემდგარს,
მუდამ გემოდვრავს და გვშველის,
ვინც ბევრს კითხულობს, მუდამ
სიბრძნე და ჭკუა შეენის...

წვიმაა ზეცის სიმღერა,
ღმერთის ცისფერი ცრემლი,
ხმაშეწყობილი გალობა
ცამომხრობილი მრევლის.
მიწა გახსნილი გულია
და მზით გამთბარი უბე.
მიწაა ზეცის ტაძარი,
საზრდოს გეთავაზობს კალთით,
სიყვარული კი სამოსი,
ქრისტეს ღვთიური კვართი,
ვარსკვლავთა ჯარი მძივია,
მზე შემოქმედის თვალი,
ვისაც სხივებად უნთია
კაცი, ბავშვი და ქალი.
მაგრამ ამ ქვეყნად ბოროტიც
დაშვებულია რადგან,
მასთან მებრძოლი ადამი
ღმერთმა თვის ხატად გადგა,
ადამის მოდგმამ პასუხად
გადაივიწყა ღმერთი,
ემმას მიჰყიდა სული და
სატანას მეფის კვერთხი,
დაეცა თხემით ტერფამდე
შმაგ ლუციფერის ფერხით.
წარღვნამ წალეკა ქვეყანა,
ცა ჩამოიქცა რისხვით.
შეძრწუნებულთა ტირილი
ხანდახან ღღესაც ისმის.
უფლის დიადი ნებით,
იყო სასჯელი მკაცრი,
და მძიმე იყო ცოდვა
გამოსასყიდად კაცის.
ისევ უფალმა იტვირთა
სისხლით წარხოცვა ცოდვის
და დაიღვარა ისევ

ქრისტეს ღვთიური სისხლი...
ის იყო დიდი გამოცდა
იმედისა და თმენის,
და კვლავ მიეცა ძალა –
სიყვარულსა და რწმენას.

რატომ, რატომ, რატომ?
მუდამ ასე ქარი?
მუდამ ასე მარტო?
და მიუსაფარი?

ფართხალებს გული,
ფართხალებს გული,
როგორც მახეში გაბმული ჩიტი,
მაქვს მწუხარება,
მაქვს გაზაფხულიც...
მაქვს მღელვარება,
პატარა იჭვიც...,
და დავალ ასე...
ქართა ფეხდაფეხ
და უშენობა ძალიან მიჭირს...

ღმერთმა ნუ ქნას და
არ დამხვდეს სახლში
და არ დამიხვდეს
კარები ღია,
ჩემი ოცნება ობოლ ბავშვივით
ფარდადაშვებულ სარკმელთან გდია
და მე მოვდივარ,
მოვდივარ ეჭვით,
ან დამიხვდები,

ან არ დამხვდები,
მომაქვს სურნელი
ნაძვის და ფიჭვის,
მოვდივარ ცელქი
სიოს თანხლებით.
ღმერთმა ნუ ქნას და
არ დამხვდე სახლში....

თოლია

ტალღებზე ვმღერი, ტალღებზე ვფრინავ,
ტალღები მიყვარს, ღელვა და გრგვინვა,
ნუთუ არ მკითხავთ, ასეთი ვინ ვარ?
სულ პაწაწინა თეთრი თოლია,
და მხოლოდ გულით ვგაეარ გოლიათს.
როცა ლაჟვარდში დაეფრინავ ჩიტი,
მიცინის ზეცა, ნაძვი და ფიჭვი,
დავდივარ, დამაქვს დარდი და იჭვი
და სიყვარულის დიადი ნიჭი.
ტალღებზე ვმღერი, ტალღებზე ვფრინავ,
მზის ათი სხივი მიზის სასთუმალს,
მიღვიძებს ალღოს, მინათებს გუმანს
და მეცხრე ტალღას ვაწყდები სტვენით
ასეთი ვინ ვარ? შვიდფერმა მუზამ
ამიყოლია...
ტალღებზე ვმღერი... ტალღებზე ვფრინავ...
1985 წ.

ყვავილები

მხოლოდ შენთვის დავიღალე
იმ კლდეებზე სიარულით,
რომ მომეძღვნა ყვავილები
და მენახე მხიარული.

დავიღალე იმ დღეების
საოცარი სურნელებით,
იმ კლდეებზე დავაქარგე
ათასგვარი სურვილები
ჩავინახე ამ კლდეებზე
გადადგმული ნაბიჯები,
მომეგებნენ ყვავილები
როგორც კარგი ძმა-ბიჭები,
ზოგი თეთრი, მტრედისფერი,
ზოგიც კიდევ ვარდისფერი,
იისფერი, ოქროსფერი
– ყვავილები, ყვავილები...

არ მეგონა

არ მეგონა, თუ ჩემსავით
შენც ღვთის ნებას
დაჰყვებოდი...
და ჩემს სურვილს –
გაუმხელელს,
არასოდეს აჰყვებოდი...
შენც სხვებსავით უნებლიედ
გულცივ ქარებს გაჰყვებოდი,
მარტოობის ტკივილები
ისევ გამიანხლდებოდა...
და ღრუბლების მირაჟების
ბინადარი გახდებოდი.
არ მეგონა, თუ ღმერთკაცი
მოკვდავთ შორის დადგებოდი.
მომხიბვლელი ღიმილისთვის
ნიავევით გაკქრებოდი
შენ კი, როგორც
ცელქი ბიჭი
ჩემი სუნთქვა გახდებოდი...
არც მკითხავდი გულის გულში
ისე შემოსახლდებოდი

და სიზმარი ათას ერთი
ზღაპარით ახდებოდა,
ჩემი გულის გასაღების
მეპატრონე გახდებოდი.

რად ვერ გავუგე წუთისოფელს,
ვერ გამიგია,
ჩემი პატარა თეთრი ოდა
ვერ ამიგია,
შიგ მოჩითული ხალიჩები
ვერ დამიგია,
სხვაგან თუ მუდამ
თაკარა მზეა –
ჩემთან ბინდია.

ვზივარ თბილად ბუხრის პირას
და ფიქრების კაბას ვკერავ,
დაღლილს დედის ხმა ჩამესმის,
ნუ ჩააქრობ შვილო კერას.
ყველგან დამდევს ამ ხმის სითბო,
და მიმატებს გული ძგერას.
არ მასვენებს, ტკბილ ძილს მიფრთხობს –
ნუ ჩააქრობ, შვილო, კერას
და ჩაუმქრალ კერასავით
იწვის დედის ცხელი მკერდი,
რომ მარად ჟამს ენთოს ცეცხლი
დაფუსფუსებს კერის გვერდით.

ხეები

დგანან ხეები,
შიშველ ხელებით
და გაზაფხულის
მოსვლას ელიან...

დგანან მხარგაშლით,
 ახლის იმედით,
ტოტები მზისკენ გაუწვდენიათ...
დგანან ხეები
 შიშველ ხელებით
ჟუჟუნა წვიმას ელოდებიან
და რომ შეეძლოთ,
 არ დაუცდიან,
სულ ყვავილებად აფეთქდებიან...
დგანან ხეები...

ეს ცხოვრება სიზმარივით გამივლია,
მაინც დროზე გავახილე თვალი,
აუ, ქვეყნად ეს რამდენი ყვავილია,
ეს რამდენი მშვენიერი ქალი...
გაუსწრიათ სიჭაბუკის მაცდურ ღღეებს,
დარჩენილა ზეცა ბობოქარი,
და საოცარ უმანკო და ბავშვურ ხელებს
ეფერება ქარი...
მოუსწრიათ აფეთქება მწვანე ველებს,
გაუშლიათ მხარი,
ყაყაჩოებს – საყვარლებს და სასურველებს
დაუდგიათ თვალი...
ნაკადულზე სამყურებს და თეთრ გვირილებს
მოუყრიათ თავი...
მე კი – მარტო...
არა, რატომ?
– ჩემთან არის ქარი.

მინდა შეგხვდე ხოლმე ბედად...

მიყვარს ხეტიალი
 ამ ქუჩებში
მინდა შეგხვდე ხოლმე
 ბედად,

მზეში იმ სხივს ვეძებ
შენც რომ
ჩუმად გათბობს
ღელას გეფიცები,
ღელას.

ნიავეს ვეფერები,
შენც ხომ გიყვარს იგი?
წვიმა დამისველებს
თვალეებს,
შენც ხომ
დასველდები,
და რომ დაგასველა,
იმ წვეთს
ვენაცვალე.

რად ვერ დავიწყე
ჩემი ლექსი,
რად ვერ დავიწყე,
ღმერთო, მიშველე
და სიმები
ისევ ამიწყე,
მე ხომ უშენოდ უსუსური
სუსტი ტოტი ვარ,
ნუ მიმატოვებ, გამოცდილი
მგზავრო როდი ვარ,
ისევ ბავშვობის ბურუსებში
გახვეულს მცვივა
და გაცრუებულ იმედების
ცრემლები მცვივა...
და თუმც ბევრს ვცდილობ,
ბავშვობიდან ვერ
გამოვდივარ,
შემომახვიე შენი კალთა,
შენკენ მოვდივარ.

სიღნაღი

ისე ხასხასაა ზეცა სამშობლოსი...

ისე ხასხასაა, ისე გამჭვირვალე
ზეცა სამშობლოსი,
მიკვირს, როგორ უღებს
გული სევდას კარებს –
გული ბავშვისა და მგოსნის?
წვეთები ანკარაა,
ზაფხული თაკარა და
ნაწვიმარი ნაძვის ტოტებს კოცნის,
მიკვირს, როგორ ეძებს
ნიღაბს სიმშვიდისას
გული ბავშვისა და მგოსნის.
ეზოში იავნანა,
ეზოში აკვანი დგას
ფერით ვარდისა და სოსნის,
ზეცას შეჰფოფინებს,
ბუნჩულა მუჭებს უქნევს
პატარა ანგელოზი.
ველად გუგუნია, გადაძახილები,
ხმებია ლილეოსი...
მიკვირს, როგორ უძლებს
ამხელა სილამაზეს
გული ბავშვისა და მგოსნის.

მზენასვამ და
ქარგამოვლილ
ლექსებს აღარ
ვჯერდები,
ახლა ცაო, შენ მჭირდები,
თეთრ ღრუბლებთან ვჩერდები.
მჯერა,
ქარი მოუბერავს,
ახალ ამბებს მამცნობს,
დღეს კი ლურჯი ზეცა მიმზერს,
ქარი აღარ
ანცობს,
დაისვენე, ჩემო კარგო
მზისმოყვარე კაცო,
დაელოდე მომავალს და
აღარ იაკვაცო,
იცვი?
როგორ უნდა ხატო?
როგორ უნდა წერო?
იცინოდე და
ტირილის
გაწუხებდეს
გემო.

სამშობლო

შენი წარსულით,
შენი მომავლით,
შენა ხარ ჩემი
სულის ნაწილი,
არ ვიცი, როგორ
მოგეფერო და
ეს გული როგორ
გაგინაწილო.
არ მსურს შეგეხოს
ბინძური ხელი,
გაგინადგუროს სული
ცხოველი,
შენა ხარ ჩემი –
ტკბილი მამული,
და მზის კარიბჭე,
სვეტიცხოველი.
შენ ღვთის ხატი ხარ,
სტუმართმოყვარე,
შენი ამერთ,
შენი იმერთ
გულზე გინთია
შენი ტკივილი
და მომღერალი
ლამაზი ერი.
კალთაგაშლილო,
– სუფრავ ლხინისავ,
კაკასიონის
გვირგვინ-თილისმაკ,
შენი სულის ხმა –
ცივი ნიავი
ცივ-გომბორიდან
მომეთილისმა.
ხარ ხანიერი

და ნიჭიერი,
რაჭა-ლეჩხუმის
სიმძიმე გშვენის
ოდითგან მოგდევს
რწმენის სინათლე,
ვით ავგაროზი—
სულის სამშენი,
მაგრამ მტერიც გყყავს
ყოველდღიური,
არა ყოფილა
შენი საშველი...
არც კავკასიით
და არც შავი ზღვით
არ მოადუნო სიფხიზლე შენი,
ცერზე შემდგარმა
მოვლე ღუნია,
ლესე ხმალი და
ლესე ხანჯლები,
იდექი მტკიცედ
ტრადიციულად,
რადგან სიწმინდის
ლეჩაქი გშვენის,
მარადიულად —
გენტოს სიცოცხლე,
მარად იმღერე სიმღერა შენი.

2010 21.10

იმერეთი

მაგონდება სიზმარივით
მთები — ნისლებს ჩახვეულნი,
ბილიკები, გზაწვრილები
ახვეულ-გადახვეულნი;
ჩანჩქერები თმაგაშლილნი,
კლდენი კალთაჩახვეულნი,

ყვაგილები მთვარეულნი,
ტროფობის ალში გახვეულნი.
საურმე გზა, გზაზე მგზავრი,
ხურჯინგაგადაკიდებული
ციდან სიოს მოტანილი,
მობახილი დიდებული,
ზევით ტყე-ტყე მოწანწალე,
მობუტბუტე ავი ქარი,
ხევში წყაროს ლიკლიკი და
კოკით მხარზე ტურფა ქალი.
წყავის წვერზე – ღრუბლის ფთილა,
მთვარე სევდაგარეული,
ვაზი – ცრემლებშეუმშრალი,
თმაქოჩორა ყანეული,
მოჩურჩულე საკრაულა,
თხილნარებში გაბაწრული,
ცერზე მდგარი ოდები და
ეზოები – ღობეწნული.
მაგონდება სიზმარივით
მთები ნისლებს ჩახვეულნი,
ბილიკები – ტყედ მავალნი
ახვეულნი, ჩახვეულნი...

მე ჩემი საზრუნავი მაქვს –
ჩემი პატარა ვალი –
სამყაროს სულს შევუერთო
სული დედის და ქალის,
ვთქვა იავნანა ქართული,
ჩემი ტანჯული მხარის,
თავზე ვაჩვენო აზრისა,
ჩემი ჯიშის და გვარის.

სალხურ მოტივზე

დედაჩემო, რად მიმღერე
ტკბილი იავნანაო,
საქართველოს სიყვარული
რად ჩაატან თანაო,
თუკი უნდა შევიძულოთ
ჩვენი ანა-ბანაო,
ჩვენი ტკბილი ლილეო და
ჩვენი განდაგანაო,
რაინდული მთიულური
ჩვენი ცეკვა ქართული,
შიგ მზის სხივი გაბაწრული,
ჩონგური და ფანდური,
ჩვენი კუთხის კილო-კავი,
ოპიზრების ხლართული.
დედაჩემო, რად მიმღერე
ტკბილი იავნანაო,
საქართველოს სიყვარული
რად ჩაატან თანაო.

ზმა ჩემი ზეციური ოცნებისა

მზის საკურთხევლის ტარიგად
დაუფიქრებლად ქცეულო,
სულიდან ნაწილ-ნაწილად
ლექსებად ამოფრქვეულო,
შენ უსწორ-მასწორო გზა კვალით
ზეცის გულს შემოღწეულო.
ჩემო რიჟრაჟის სინათლეც,
სულ პაწაწინა რვეულო.
ამოდი, ამოანათე,
ჩაგიკრავ ცეცხლის ღადარში,
ლოცვით აგივსებ ცხელ ბაგეს,
სულ ფურცელ-ფურცელ გადავშლი.

გადაგიქარგავ ველ-მინდვრებს,
ვარდ-ყვავილების ბაღახშით,
ოქროს სხივებით აგავსებ,
როგორც მშვენიერ ზღაპარში.
წამოდი, სულ ჩემთან იყავ,
მე შენ არასდროს არ წავშლი.

სამშობლოვ

(9 აპრილს დაღუპულ გმირებს)

გულო, მღელვარება
კი არ დაიოკო,
ზღვაო, გადმოლახე ნაპირები,
ქარო-ქარიშხალო,
გრძნობა არ მოთოკო,
თორემ სატანასთან
კავშირს აპირებენ.
თუმცა კეთილი და
სტუმართმოყვარე ხარ,
მანც ხარხარებენ
ბნელში ვამპირები,
შენთან ღმერთია და
შენთან სიკეთეა,
ყური არ დაუგდო
მათ ცრუ დაპირებებს
მიპარვით ეხერხებათ,
სხვათა მწუნარებას
ნიანგის ცრემლებით
განიცდიან...
ბოლომდე ნუ ენდობი,
ბოლომდე ნუ ენდობი,
მკვლევლებმა შებრალება
არ იციან.
1989 წ.

ილია მოკლეს, ზვიადი მოკლეს,
ვინ იცის, იქნებ მოკლეს რუსთველიც?
ისედაც კაცის დღე არის მოკლე,
ღმერთის ძე არის კაცი ყოველი?
უფალმა საჯოს მსხვერპლიც და მკვლელიც,
მკვლელი ნიღბით და ნიღაბახდილი
და დგას მამული შვილებისაგან
გაყიდული და ნამუსახდილი.
— ამაზე მეტი რაღა მოგველის,
როცა დაჩოქილს სანთლებით ხელში,
შენივე ძმაი, სისხლი და ხორცი
თავში კეტს გირტყამს დაუნდობელი.
როცა ტაძრამდე მოგდევს კაენი
და არ ადარდებს ქრისტეს მცნებანი,
დავიწყებია ზარზმა და ბოღბე,
მხოლოდ სისხლია მათი ვნებანი,
სად ხარ უფალო, დაჩოქილ მოყმეს,
შენს სიყვარულში სული ამოსდის,
მგონი დამდგარა დღე ამაღლების,
მზეო ამოდი, მზეო ამოდი...

კიდევ კარგი რომ...

მოგონებებით სუნთქავს ხაშური,
წარსულის ფურცლებს
შლის ქარი შლეგი,
რაღაც გრომისთვის, კაპიკებისთვის
ნუთუ შენს ტილოს განეშორები?
აფერუმ, შენს სულს, შე მოღალატეკ...
და უსუსტესო შენი გონებით...
... და კვლავ კანკალებს გაწვდილი ხელი...
მავანი ტაძარს გვერდს უვლის თანაც,
სატანის ხარხარს ყურს უგდებს კდემით,

ყურს უგდებს ლხენით...
– ნუთუ შენს გარჯას დაადებ ფასს და
შენს სილამაზეს განემორები?
– მაშ, რაღად უგდებ ხურდას მათხოვარს?
ყურს კი ჩიტების საამო ჟღურტულს?
რად ელოდები შენ ტკბილ მაცხოვარს,
შიშში ნაშობი ბედნიერებით?
და ამოა შრიალი ხეთა,
სასწაულებსაც ნუ ელოდები,
გულს კი წუხილით ნუ გაიხეთქავ!
მე ახლა მესმის ფიროსმანის და
მე ახლა მესმის გალაკტიონის
დღესაც ჩურჩულით მიედინება
წუთისოფელი, როგორც რიონი...
და კიდევ ერთხელ ვრწმუნდები ჩემთვის,
რა გულგრილია ყოფიერება.
კიდევ კარგი, რომ რწმენის სიმბოლოდ,
კვლავ მეგულება თეთრი სიონი!

სამშობლო

ყველა ტკივილი შენით იწყება,
რამეთუ შორს ხარ და საოცნებო...
ხანდახან აზრის ძაფი მიწყდება,
ავყვები როცა ბობოქარ ვნებებს,
ნუთუ არასდროს დაგვიბრუნდები
შენი ოშკით და შენი ხახულით,
ზარზმის ზმანებებს იმედს ვეძახი,
ჩემი მომავლის უთქმელ საუნჯეს.
მე, რა ვარ, ერთი წვეთის წვეთიდან
ამოტყორცნილი პატარა სხივი,
ოღონდაც მაშინ, როცა მზე მიმზერს,
მაგრამ რადგანაც შენზე ფიქრებს
მანებებს ღმერთი, ბედნიერი ვარ,
უფლება მაქვს გუმღერო იმედს,

მზის სხივივით მოწკრიალეს
და გამჭვირვალეს.
შენ დაბრუნდები, დაბრუნდები,
შენ აღსდგები, შენ ამაღლდები!
მე სიხარულის აღმართებით
შენამდე მოვალ,
ფეხშიშველი, ცრემლებით სავსე,
ბედნიერების საგალობელს
ზეცად ავტყორცნი,
მამულო ჩემო, რამეთუ შენ ხარ
ჩემი ჯვარი, ჩემი ატოცი.

ხელისუფალნი თავს იმკობდნენ
ღიაღემებით,
ერთგულ ქვეშევრდომთ თან
სახრჩობელებს მიაღვენებდნენ...
და იყო რისხვა, და იყო შიშიც.
იყვნენ დევნილნი, იყვნენ
მღევრებიც...
და სისხლიანი პერგამენტებით
ღროის აღნუსხვა
პილატეს ცრემლით...
ტროას ცხენებზე
ახლაც მხედრობენ...
და ილესება ცეცხლზე მახვილი...
ღმერთთან მორკინალ იაკობივით
ლაპარაკობდნენ ღმერთის სახელით –
ისინი, ვისაც არასდროს სწამდათ
და ოდითგანვე იყვნენ გამცემნი...
კვლავ ძველებურად აღმართეს ჯვარი
და კვლავ ღვას ღროი ცოდვით დაცემის
ისტორია კი თავგამოდებით
ააფრიალებს კვლავ ყალბ ნაწერებს,

კვლავ მოუნდებათ ცაში ნავარდი
და აღადგენენ დამსხვეულ კერპებს,
ვიღაცა ისევ ჩადგება კვალში
სამშობლოს ტკივილს გაინაწილებს
და მერე, როცა მოესურვებათ
მრისხანებისგან დაქანცულ დენდებს
კვლავ ჩამოხსნიან ჯვრისგან იესოს
ხელშეუხებელ წმიდა ნაწილებს.

ჩემი სოფელი

ჩემი სოფლის ორღობეში
თავსაფრიან ქალის შუქით
მომეგება ნიაგქარი
შარი – შურით.
მომეგება, მომადახა
– საით, ქალო?
– სახლისაკენ, სახლისაკენ
ნიაგქარო.
შემომცინა, გადამისვა
ხელი თმაზე,
უცბად თვალი შემიჩერდა
გვირილაზე,
ტყემლის ძირას თეთრ კაბით
რომ მიყუჟულა.
მივეფერე, წამოვწექი ნამიანზე
– მიყვარხარო, მწვანე მღელომ
მიჩურჩულა.
და მივხვდი, რომ კენჭიც მიყვარს,
ამ მიწაზე კენჭიც მიყვარს
თავზე მეტად,
ლურჯო ცაო, კამკამაო!
ახლა ვხედავ, ლექსის წერა
თურმე რისთვის დამებედა.

ვისაც ღმერთი აწუხებს და მაინც მისგან გარბის...

შენც დასჯილი ხარ,
ხომ არ გგონია
რომ გადარჩი
ბედის ტყვეობას?
შენი სასჯელი მსუბუქია
და ცოდვისფერი...
და ისევ გინდა გაიხსენო
ბავშვობის წლები,
მაგრამ გაშინებს
შენ ლუციფერი.
ვფიქრობ, ერთმანეთს
რალაცით ვგავართ,
ალბათ მიტომაც
ველარ ვცილდებით...
ხომ არა ვცდები?
ხომ არ ვცივდები?
რად მენანება ის, რაც
ჩემი არასდროს იყო?
და სულ ამაო ოცნებებით
თავს ვისულელებ?

წყალნი წასულ—წამოსულან
ქვიშას ჟანგი მოდებია
ცაში მჭახე რაღაც ისმის,
ამ ეპოქის ოდებია...
ჭიპი? — გარყვნილების ჩიპი,
თინეიჯერთ მოდებია,
გაზაფხული მოდის, მაგრამ
გულზე ცეცხლი მომდებია.
გამორჩეულ მწვერვალებზე
მავანთ — ზღაპრულ ოდებიანთ
რაღაც უცხო ჩაღვლარჯნული
ლექსი მოუბოდებიათ.
მღერიან და რას მღერიან?
ცეკვავენ და რას ცეკვავენ?
წაიკითხავთ? გაგაჟრჟოლებთ,
— რომელ მზეს ელოდებიან?

მაგრამ სატანის კისკისიც ისმის

რა აცინებდა ნეტავ სატანას?
ტკივილისაგან დაგრეხილ სხეულს
მშვიდად აცლიდა სიკვდილი ძალას,
ამოდიოდა სული ხორციდან
და უხმო სევდას ქარებს ატანდა.
წიოდა ქარი გულისწამლებად და ვიშვიშებდა,
ტოტებს ილეწდნენ ტირიფები გლოვის ნიშნად
და თმებს იშლიდნენ.
ჩამოდიოდა მიწად ზეცა
გულმკერდს იხსნიდა
და უცნაურად კისკისებდა...
რა აცინებდა ნეტავ სატანას?
უკანასკნელი ენთო სანთელი
და საკმეველის თავბრუდამხვევი
კორიანტელი...

წამებულ ქრისტეს სტკიოდა
მხოლოდ შენი სათქმელი
და თრთოდა სული –
უკანასკნელი თოვლის ფანტელი.
და აჰა, ჯვარცმა,
და აჰა, სისხლიც
ო, რა მძიმეა წყეული ხორცი,
გზა გოლგოთისკენ იწყება ცისკრით,
გზა გოლგოთისკენ მთავრდება ცისკრით!..
მალდება სული ჩუმი და მორცხვი,
მაგრამ სატანის კისკისიც ისმის,
მაგრამ სატანის კისკისიც ისმის!..

ვისაც ღმერთი აწყხებს და
მაინც მისგან გარბის,
ცოდვილობს და უცოდველი
კრავივით ღგას კართან,
თეთრ სინათლეს დაეძებს და
თეთრ ნათებას დარღობს...
საკუთარ თავს აწამებს და
უცხო ძაფებს ხლართავს,
სურს, რომ რაღაც ღიადი თქვას,
სურს სამყარო მართოს...
ის ვერასდროს ვერ გარჩევს
მტყუანსა და მართალს,
არმაგედონს? ნუ ეხებით,
თვით უფალი მართავს.

აღსარება

დროის მონობა

სასჯელია

და არა ჯვილდო,

თორემ დაშლილ

სულს

ღვთის ლოდინში

ამაოდ მდრტვინავს,

კივილ-კივილით

რომ ამოსდის

გამხმარ ხორხიდან,

რა შეუძლია მოუტანოს

კაცობრიობას?

სიყვარული თუ

ნუგეში და

იმედის ზეცა?

მეორედ მოსვლის

განგაში, თუ

როგორ შევხვდეთ

ახალ მოვლენებს?

დაგაგვიანდათ. . .

ყველაფერი დატრიალდა

წამების წამში...

ჰოი, საბრალო

ადამიანო,

რა სუსტი ხარ და

რა ადვილია შენი ცდუნება...

მე კი... რომელსაც

მუდამ სწამდა

მეორედ მოსვლის,

ბინძურ თამაშად ჩავუთვალე

ხვეწნა – მუდარა

გვირგვინ – კაცთა...

– ნუ დაეცემით,

სულით ხორცამდე
– ნუ დაეცემით!
თქვენ კი მხატვრებო,
რამდენიც გინდათ
იცოდვილეთ,
ხატეთ სულები,
რამდენიც გინდათ,
ცალკეული ხატეთ
ასონი...
დაშალეთ მთელი...
სისხლის ფასად
მოიმკეთ ოქრო...
თქვენ ვერასოდეს
გადაარჩენთ კაცობრიობას,
რადგანაც ღმერთი
ვერ ვიგრძენი
თქვენს წვალებაში.
რადგანაც ღმერთი
არის მთელში და
სრულყოფილში,
რადგანაც ღმერთი არის სულში
და არა ხორცში.

2011 წ. 24. 6

ჩაჰყურებ ჭიქას, ბოროტსა და
მიმზიდველ ჭიქას,
სატანის ძალით იღუმალს და
მორთულს ხლართებით
და ვერ გრძნობ, როგორ
კარგავ ღვთის გზას და აბნეული,
ტაძრის ნაცვლად
ჯოჯოხეთში მიემგზავრები...

ღმერთო

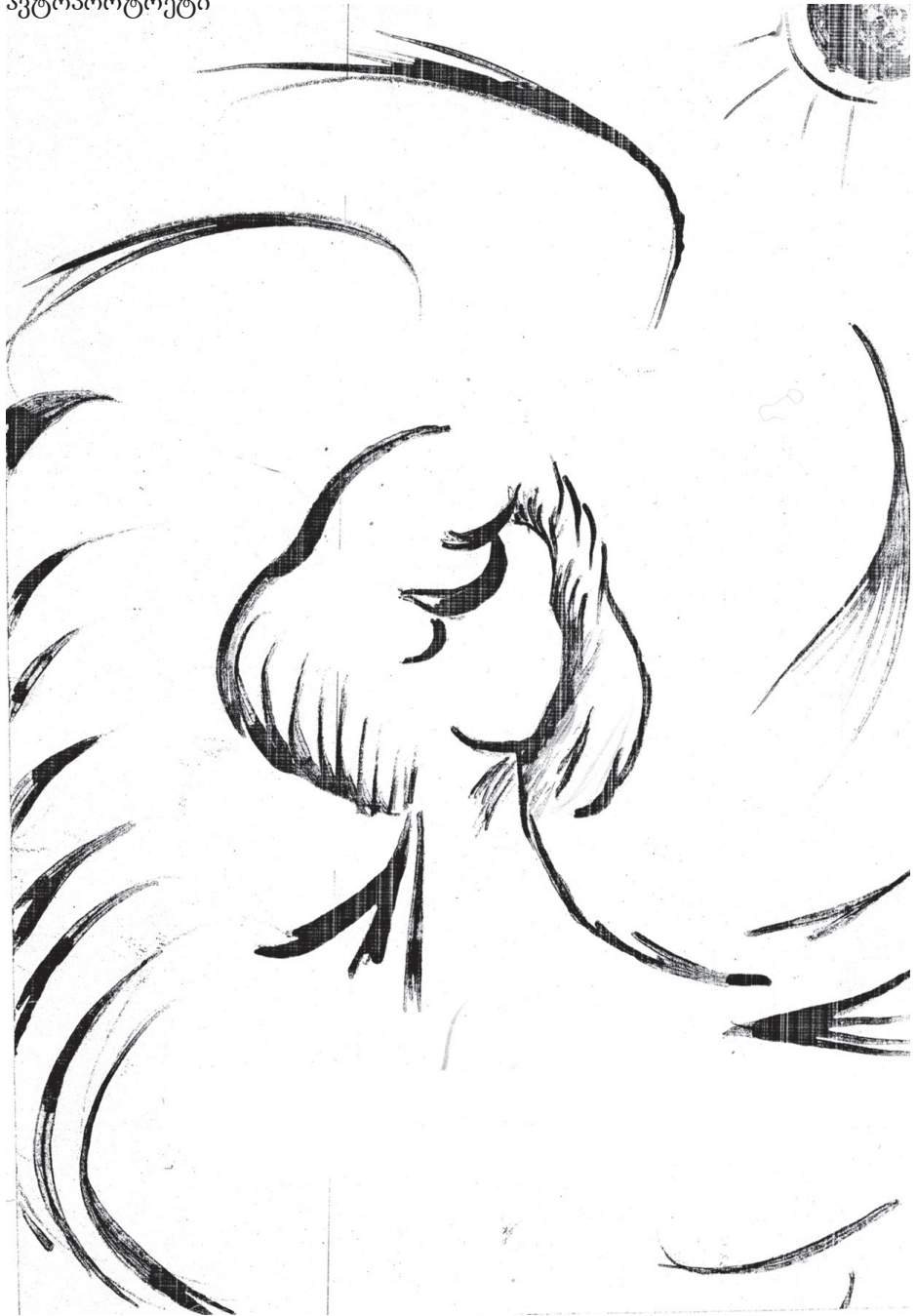
მიშველე,
გადამარჩინე,
გზა სინათლისა მაჩვენე
რწმენის პატარა ნარჩენი,
სიმათლის წმინდა სანთელი,
თორემ სიყალბეს
მაჩვევენ...

ობობასავით ყველა თავის
დასასრულს იქსოვს,
როგორც დასაწყისს...
სანამ საკუთარ ტკივილებში
თავს ჩამოიხრჩობ,
იქნებ შენ ირგვლივ
კიდევ ერთხელ მიმოიხედო.
გაქცევას მუდამ მოახერხებ,
რა გეჩქარება?

ო, პოსეიდონ

ო, პოსეიდონ გულში ტკივილებს
შენ არასოდეს მალავ,
ღელავ, ბობოქრობ, ქარიშხლიანობ
ანთხევ ბოდმას და ვარამს.
ფერად კენჭებით ქარგავ ნაპირებს,
ლამაზთვალება კოლხთა,
ო, დედამიწავ, რას ჯავრიანობ,
ნეტავ, ასე რას ოხრავ.
ხომ არ მოუხმობ სატანის შვილებს?
ომის, ქარ-ცეცხლის დრო – ჟამს?
ო, პოსეიდონ! ეს სილამაზე
ხომ არ დაგვრჩება ოხრად?
ზევსამდე ადის ტალღები შენი
სამღურავის და კვნესის,
ო, პოსეიდონ სცადე დაცხრობა,
შეწყვიტე ნთხევა გესლის!
ისე ბნელია სამყარო შენი,
მაინც არავის ესმის.

შენ ციურ ძალთა მპყრობელი ხარ...

შენ ჩემი ყავარჯენი ხარ,
ჩემი იმედის ზეცა,
შენით ჩადის და ამოდის,
ჩემი მთვარეც და მზეცა.
მინდა რომ მუდამ მეტებდე,
როგორც სურვილის წყაროს,
ჩემზე ერთგული არვინ გყავს,
ისე მე გავიხარო,
ვარსკვლავთ ჯარს
ფიქრი გავანდე,
ღრუბელი ჩემს ჯავრს ჯავრობს,
შენი სინათლის მონა ვარ,
ჩემო რწმენავ და ჯვარო!

ანას

შენ ციურ ძალთა მპყრობელი ხარ
ლოცვად სულისა,
იისფერ სიოდ მობერილხარ
საუკუნისად...
შენს სიმღერებში თრთიან სხივნი
სიყვარულისა,
შენ ანთებული სანთელი და
მზე ხარ უნისლო!

ფიროსმანი

გმადლობ შენ, ტურფა მარგალიტაკ,
ნიკალას მარგალიტო,
ვარდებზე ვინ არ გიჟდებოდა...
შენ კი ვარდივით ნელლი და ლამაზი,
ჭაბუკ მნატვართან შეხვედრას ელოდი.
ის კი ღუქანში მუზებთან თამაშით,
ცლიდა თასებს და მღეროდა...
დრო კი გარბოდა, დრო დაუნდობელი,
ვით ბედისწერის ირიბი ღიმილი,
ნიკალას ულვაშებს ვაზის ნაჟური,
მარგალიტებივით ენთო...

მთვარე ღრუბლებში...

ღამის აჩრდილები უნაზეს ოცნებებთან

ეგლო...

და სიყვარული ნიკალას თვალეში
რა ლამაზი იყო, ღმერთო!
– მე ჩემი თავი გადავირჩინე...
თქვა და ტურჩებზე იკბინა.
საწყალო! უბედურო!
შენ მარტოობის ტრუბადურო,
საშინელ მომავალს ქადილობ,
შენი ოცნებების ლამაზი მომღერალი
გელის და შენ კი სადილობ,
ეგება სიფხიზლეს გაურბოდი,
ღვინოში ეძებდი სიმშვიდეს...
და შენს ცხოვრებას ანიავებდი
არავინ არაფერს გიშლიდა.

– ნიკალა! ზოგისთვის ეს ცხოვრება
რა ამაზრზენია,

ზოგისთვის ზურნა და ღუღუკი,
შენს სურათს ამრეზით შეჰყურებს
ქუჩაში ვიღაცა ღუნღუკი.

– ნუ სწუნხარ, ფერწერის რა ესმით,

რა ესმით ფუნჯის და კალმის
იჩქარე! თორემ ეტლში ჯდება,
ლოდინით დაღლილი ქალი,
იჩქარე! ბორბლების ხმაურში დნება,
ფრანგული სუნამოს ვნება
და ფარჩის შრიალში
დრომ ისევ დაგასწრო...
შენს სულში იმედი კვდება...

2008 წ.

სოსო ჯინჯინაშვილს

ჩემს ხატვის პედაგოგს უნივერსიტეტში.

მე გაგახსენებთ ყველაზე მაღალ
ჯადოსნურ დარბაზს,
სადაც სტუდენტებს
თქვენი სულის თბილ პალიტრიდან
ხელგაშლილად უნაწილებდით
საკუთარ ფერებს...
და ჩვენც ვხატავდით შთაგონებით
ძალიან ლამაზს...
მამულის ველებს,
ვხატავდით გრძნობით
და ამღერებით,
ტილოს,
რომელსაც მხოლოდ
ნაზი სული ამშვენებს,
ვარქმევდით სახელს.
თქვენ გიხაროდათ
ჩვენი წინსვლა,
მზისკენ სწრაფვა და
გვაშველებდით ხელებს,
როგორც პატარა ბავშვებს...
ახლა კი, ახლა...

შორეულს და
 ძალიან ნათელს
გისხენებთ, როგორც
 ცისფერი ტაძრის
ბრიალა სანთელს.
– ვიცი, თუმცა შორს ხარ,
საქართველოს ტკივილით ნათევს,
ცრემლებგარეულ
 სიყვარულის
მძიმე განცდებით,
მონატრების და მოთმინების
 ღამეებს ანთებ,
ღამეებს ანთებ
ორი ქვეყნის განთიადებით.

ჩემს მასწავლებელს ეგგენია ტაბუცაძეს

შენი დაღარული შუბლის
სევდაშერეული შუქით –
გაგინათებია გული,
გაგინათებია გზები...
თუმცა დაგლალვია მხრები
თუმცა დაგთოვია თმები –
მანც იღიმები ტკბილად,
მანც თვალნათელი მხვდები.
შენ რომ შემაყვარე ენა
ჩემი ველების და მთების,
შენ რომ ჩამინერგე რწმენა
მეგობრებისა და ძმების,
შენ რომ შემაყვარე ფრენა
ნიავეარეული ფრთებით –
ახლა იმ სითბოთი ვდგავარ,
ახლა იმ სითბოთი ვთბები.
ღმერთმა გაგიგრძელოს გზები,
ღმერთმა გაგიმრავლოს წლები,

მზემდე ამაღლებულ ფიქრში,
წმინდა სანთელივით დნები.
შენი დაღარული შუბლის
სევდაშერეული შუქით
გაგინათებია გული,
გაგინათებია გზები.

კობა გურული

ლეგენდარული საბურველით
ჩამობურული
– კობა გურული...
საჭრეთელით და სულით, ხორცით
უფლის გონება,
კობა გურული – ცის და მიწის
ზეშთაგონება...
თხემით ტერფამდე
ღვთის წინაშე
ლოცვით დამდგარი,
მაგრამ ტკივილით მამულ – დედულის,
განზე გამდგარი.
არ იზიდავდა ამოების
ტაშის გრიალი,
კობა გურულის შემოქმედება –
„ვეფხვის ღრიალი.“
კობა გურული – ღვთის იმედი,
ღვთის სიყვარული,
კობა გურული ღვთის სიამაყე
ჩუმად, ფარულად.
მთელი სამყაროს აურზაურის
გულში დამტევი,
ქვეყნის ტკივილით,
ლაპალუპით ცრემლი რამდენი
დაშრა მელანი, გაშრა ფურცელი,
დარჩა სამყარო ამოუხსნელი...

და გაოცების ბილიკების
ლამაზ თვალებმა,
ძლივს აიტანეს უეცარი
გარდაცვალება.
თუმც მოლოდინის
მუდამ ჰქონდა
გულში ღარები,
და დადიოდა ვით ღმერთკაცი
ნაიარევი.

დათო წიქარიშვილს

ცამ საიდუმლო გამანდო ღრუბლით,
ალბათ რამდენ ხანს დაჰქონდა უბით
და ფესვიანად მოთხრილ ტირიფში,
ვერ შევიცანი შენი სიცოცხლე,
ახლა რომ მზისკენ მტრედევით მიჰქრის...
და მეგობრობის ბოლო ფურცლებმაც
რა შემაზრზენად ჩაიშრიალა...
გულში კი დარჩა ღია ჭრილობა,
თითქოს უცხო სი... შენი კი არა!
ქართველი ისევ ქართველის სისხლში
იღებავს ხელებს და მტერს ახარებს,
თრთის საქართველო – მოკლულთა დედა,
და მკვლელთა დედაც... ქარი ხარხარებს...
კაენის ცოდვამ შეძრა ცის კარი,
საიდან ქროდა ბოროტი ქარი?...
სულით ხორცამდე, თხემით ტერფამდე
კაი ქართველი ბიჭია მკვდარი.

კობა გურულის
პორტრეტი

დელაჩევი

დრო უებარი წამალია ყველა ტკივილის...

გზები სავსეა ლოდინის
მთებით
ყოველ ქუჩაზე ვილაცას
ვეძებ...
თითქოს ლამაზი ოცნების
ფრთებით
დავფრინავ სიცხით დახეთქილ
გზებზე.
თითქოს ყოველ წუთს
ვილაცა მეძებს,
მეც თითქოს ველი სასურველ
სტუმარს,
მაგრამ ლოდინით დაქანცულ
ველზე
დგანან ხეები, დგანან და
სდუმან...
აღარ აწვალებს ტირიფებს
სიო,
აღარ მღერიან ფურისულები,
და თეთრ ღრუბლებში
აფრენილ სიონს,
თვალს ვერ ვუსწორებ
შერისხულივით.
დაქანცულია ლოდინით
გზები,

ზეცას ანკარა ცრემლები
სცვივა,
ჩამოუყრიათ ენძელებს
ფრთები
და უცნაური სიცივით
სცივათ.

ნელი ჩურჩულთ
სწყდებიან ტოტებს
და დედამიწას უბრუნდებიან...
დრო კი ყველაფერს
ქარის ფრთებით
გვის და ასწორებს...
დრო უებარი წამალია
ყველა ტკივილის...

1975 წ. 5. I

ცა იღრუბლება,
მზე იჭუფრება
მოჩანს გაფრენილ
მერცხლის გუნდები,
დღემ ნისლიანი
ჩაიცვა კაბა,
შენ მაინც ნულარ
დამეუბრები...

დედას

ძნელი ყოფილა
შეჩვევა ცრემლთან
და მარტოობის ხვედრი,
შენ მაინც სად ხარ?
ასე უღმერთოდ
რად მიმატოვე დედი?
აღბათ შენს გულზე
ამოსულ იებს
ახლავს ტკივილი მწარე,
მსურს მოგეფერო,
მაგრამ რად მცივა,
შენს ნაზ სულს ვენაცვალე.
ვბრუნდები უკან
ხელმოცარული, ვრწმუნდები,
ადარ მყავხარ,
წარსულ ღიმილით,
კაბის შრიალით
ნიავის სუნთქვას ჰგავხარ,
შენი ლამაზი თვალების მადლით
ახლაც ამაყად ვღგავარ,
როცა გიხსენებ, რწმენით ვივსები
ჩემი იმედის ზღვა ხარ.
ძნელი ყოფილა
შეჩვევა ცრემლთან
და მარტოობის ხვედრი.
2011 წ. 18. 1

დიალოგი საკუთარ თავთან

— მიდი იქ, სადაც უხარიათ,
შეხვდი მას, ვისაც უყვარხარ,
ილოცე მხოლოდ ღვთის სიყვარულით,
იყავი ისეთი, როგორიც ხარ

– ნუ მოირგებ ნიღაბს.
– ითამაშე მხოლოდ შენი როლი.
სხვის საქმეში ცხვირს ნუ ჩაყოფ,
მარტო შენი თავი ნუ გახსოვს,
გაუფრთხილდი სხვასაც.
თავი არავის მოაბეზრო,
„დააკაკუნე და გაგიღებენ კარს,
მაგრამ ზედმეტსაც ნუ იზამ.
ნუ წუწუნებ, მტირალა არავის უყვარს
იყავი ლალი და თავისუფალი.
ხშირად, რაც შეიძლება
ხშირად უთხარი მადლობა უფალს,
დღევანდელი დღის გათენებისთვის.

2004 წ.

ფიქრი ფიქრზე ამეღვენა,
გული დიდხანს ვაწამე,
ერთი ლექსის უთქმელობა,
რა ხანია მაწვალებს,
ველზე სიო დანავარდობს,
ტყეში ქარი წანწალებს,
ფიჭვი ცრემლებს აღვარღვარებს,
მუხლი სტკივა ნაწალდი.

1977წ.

გულზე დამეცა მწუხარე ცრემლი,
ალბათ შეხსნია საკინძე ღრუბლებს
და დედამიწა მზესავით ცხელი
გრილ-გრილ წვეთებით

ისველებს გულ-მკერდს.
იხსენებს წარსულს,
სისხლიან დღეებს,
საუკუნეებს აწ გარდასულებს,
ქაფქაფა წვიმებს, ქაფქაფა ვნებებს,
ომის ქარ-ცეცხლში ამოსულ იებს...
კაცებს ნათელს და ბუნებით მკვლევლებს
და ზეცისაკენ აღმართულ ხელებს.
ხომ არ სჯობია, ვუმღეროთ იმედს,
იმედს, რომელიც არასდროს კვდება.
ხომ არ სჯობია დაგკოცნოთ მიწა?
როგორც მზის სხივთა ადგილის დედა?
ხომ არ სჯობია, მოვეუხმოთ ერთურთს
და სიყვარულით ჩავკვიდოთ ხელი,
ერთად აღვმართოთ მომავლის დრომა,
ერთად ვაშენოთ ოცნება ჩვენი.

2011 წ. 18. 1

მამაჩემი

რა მტკივნეულად მახსენდება
მამაჩემის ლურჯი თვალები,
მრავლისმეტყველი ღიმილი და
განშორების მწუხარე განცდა...
და მე ფიქრების ღრმა მორევში
ვეძებდი საშველს,
მაგრამ ამაოდ...
მან გამიღიმა და წყნარად მითხრა,
წარმავალია, შვილო, ყოველი რასაც ეხები...
ნულარ მაჩერებ, ამომიშვი,
ჩემთვის ხსნა, მხოლოდ განტვირთვაა მატერიისგან...
და შორს გახედა რაღაც უხილავს,
მიღმიერს ჩვენგან და მიუწვდომელს.

თითქოს რაღაც წამს მე დავავიწყდი...
მწუხარება ჩემი იყო ძალიან დიდი, –
და მას კი ადგა უცხო ნათელი,
შიშისმომგვრელი და უცნაური...
და გავიქეცი...
გავურბოდი უსუსურობის უხილავ გრძნობებს,
ღვთიურ განსაცდელს,
ზღვარს – რომ უშიშრად გადააბიჯა მამამ...
რადგანაც გვერდში ვედექ ურყევ ყავარჯნად,
როგორც სიცოცხლის ცელქი დარაჯი
და დამიტოვა სიტყვა, რომელმაც
მაგრძნობინა განგების ძალა...
მე კი სიკვდილთან დაზავება
რადგან არ მსურდა
და ზეციური განაჩენიც რადგან აღსრულდა...
სიკვდილ–სიცოცხლის ზღვარზე დგომის
მზარავლა განცდა.

მე სიცხიანი შუბლით ვწევარ
და ისევ გელი...
არავინ არ ჩანს...
მხოლოდ დედის მხურვალე ხელი.

შენი ღიმილი არაფრისმთქმელი,
ჩემი ოცნების ხურდა...
არა და ტვინი შენი თილისმით
ხურდა, ხურდა და ხურდა.
შენ ვერ გაიგებ ჩემს სილამაზეს,
მე ისე ადრე წავალ...
წავალ და სული ციციანათელებს

აეღვენება წამად.
ჩემს გულისტკივილს შენ ვერ მოარჩენ,
ძვირი აქვს ფასი წამალს...
ნუ გეშინია, შენ შენი გზა გაქვს,
მე სხვა რელსებზე ვდგავარ,
ბოლოს წამიღებს უმისამართო
თმებგაწეწილი ქარი,
დარჩება მხოლოდ მოგონებები
ერთი პატარა ქალის...
ბედს ვერ შეიცვლი,
ვერც დაამარცხებ,
თუნდაც ებრძოლო მუდამ
და პროზაული პრელუდიები
გადაგექცევა ხუნდად.
და ვფიცავ უფალს,
ჩემს სალოცავებს.
და იორდანეს წმინდა ნაპირებს,
მიყვარხარ, მაგრამ
სათუთ გრძნობებზე
ხმის ამოღებას აღარ ვაპირებ.

ჯვარზე გაკრული ქრისტე,
ჯვარზე გაკრული რწმენა,
იჭვი ისევ და ისევ,
სისხლი და ჭირთათმენა...
როგორ გავუძლოთ ტკივილს,
ამდენ მტრობას და ღრენას?
მართალი კაცის ჩივილს
ზომავს იუდას ენა.

გზა გამიგრძელდა...
სადღაც სულ ახლოს
მეგულებოდი ნუგეშად ჩემდა,
ყაყაჩოების ფერით ვთვრებოდი,
მჯეროდა, ლოცვა გადამარჩენდა.
რწმენის ტაძრებში ანთებულ სანთლებს
მეც შევუერთე ჩემი სანთლები,
მთვარის ჩრდილებთან
დაჩოქილ ლოდინს
მუდამ შენს ლამაზ სახელს ვარქმევდი.
გზა გამიგრძელდა...
მოულოდნელად გამოჩნდა
სევდის მწუხარე სახე,
შენც იქვე ახლოს ყელმოღერებით
იელვე, მაგრამ ვერ დამინახე.
გზა გამიგრძელდა...
სადღაც სულ ახლოს
კვლავ მეგულები
იმედად ჩემდა!

1977 19.8

ისე უნდა გალიო
შენი წუთისოფელი,
ბოროტების ჩადენა
გულში არ გაიკარო.
სიკეთისთვის ბრძოლაში
ღამეები ათენო,
რასაც ღმერთი გიბოძებს
სინარულით იკმარო.

თქვენ გაგიტაცათ დემოკრატიამ
და გავიწყლებათ ხალხის უფლება...
და ორთაბრძოლის ეკლიან ფონზე,
ნელ-ნელა კვდება თავისუფლება.
ქარს დაუფლითავს სიმართლის დროშა,
კვლავ დაბურული მომავლის გზები,
დოლაბი ბრუნავს... ხან ფქვავს, ხან რომავს,
აღარ მღერიან ფირუსულები.
და განაბულნი დგანან ხეები,
მზის მოლოდინით დაფიქრებულნი,
მთვარე კი ჩრდილებს ეთამაშება,
გულგრილ დღესავით გაფითრებული.
და ყოველ ღროს აქვს თავისუფლება,
როგორც მომავლის თვალი ნათელი,
და იწვის მარად ჩამოღვენთილი,
ტაძარში წმინდა თაფლის სანთელი.

1993 წ.

მე ვაპატიებ ყველას ყველაფერს,
მაგრამ ლალატს კი ვერ ვაპატიებ...
ავანთებ სანთლებს, წმინდა კელაპტრებს,
სულ ღვარღვარება ცრემლით ნატირებს.
მე ვაპატიებ ხორციით დაცემას,
სულის წარწყმედას ვერ ვაპატიებ,
ნუ მკორტნით, ნუ მსჯით
და ნურც მაწამებთ,
როგორმე ჩემთვის მარტოდ დამტოვეთ.
თუ გაგიჭირდეთ, მოხედეთ ჩემს გზას,
უსჯულოებას ზურგი აქციეთ,
ნურც აღსარების ნუ გემინიათ,
დამიბრუნდით და კვლავ ვაპატიებთ.
აივსეთ სული ტკბილ ნეტარებით,

ცისფერთვალეა ლურჯი იებით,
ამაღლით ღმერთში, ამაღლით ღმერთში,
მორჩილებით და მონანიებით.
მე ვაპატიებ ყველას ყველაფერს,
მაგრამ ლაღატს კი ვერ ვაპატიებ!

ჩვენ ერთმანეთს
გალახული ბავშვებივით
დავცილდებით,
გავცივდებით...
იმ გზას მზისკენ
რომ გვპირდება...
ავცილდებით, ავცილდებით...
და ხმაურით
დაღლილ წამებს – განაწამებს,
ყვავილების ფურცლებივით
დავცვივდებით,
დავცვივდებით! . . .

რაც კი მწარეა ამ გულში და
სიმწუხარეა,
ვაი შენ, ჩემო ბედკრულო თავო
შენი ბრალია,
და არასოდეს, არასოდეს
შეგიბრალებენ...

თქვენ თუ იკადრებთ
ჩემს მოტყუებას,
მე მოვტყუვდები,
როგორც გენებოთ...
თუ თქვენ იკადრებთ,
დამყარეთ თავზე ნაცარი,
მე ღავნაცრდები,
მაგრამ მაინც
ვერ განვიკითხავთ,
რადგანაც ღვთისგან
არ მიმიღია ესოდენ ღიღი
ძალაუფლება.
თქვენ კი მყარეთ
თავზე მტვერი,
მე აღარ ვბრაზობ,
როგორ ჰგავხართ
სულთ ერთმანეთს...
მაგრამ, რადგანაც
ხორციით ზოგჯერ
დაგემგვანებით,
ავწუწუნდები გალახული
თქვენგან ბავშვივით.
ნუ მომიტყევებთ,
უფრო ღიღი
მელის სამსჯავრო.

2009 წ. 1. 2

გოდების კედელს ცრემლი
სდის უხმო,

ვინ იცის, სულო, რომელ
გზას უხმობ...

ქრისტეს უწმინდეს საფლავთან დგანან
ემშაკნი... ხელთ რომ უპყრიათ ჯვარი...
ირიბ ღიმილში მაინც ცრის ცრემლი,
აწუხებთ ჯვარი მათ ლუციფერის...
მზად არის ტახტიც...

ვინ ამოიცინობს, სად დგას მტერი,
ამოიყარეს მათ უკვე ჯვარი,
განძარცვეს, მოკლეს მათ სული ერის
რჩეულთა სული – ქრისტესმიერი.

ამ უღმერთობით გაჯერებული
მიაწყდა უფლის გაღებულ კარებს,
ფეხზე დგას თუკი რამ სულიერი,
თუმცა სატანაც არ ხუჭავს თვალებს.

მაგრამ დადგება დრო ამაღლების
და გააკეთებს სვლას ლაზიერი
მოულოდნელი იქნება დარტყმა
და გოცდება მოყვარეც, მტერიც,
ოღონდაც ახლა გაუძელ ტანჯვას,
ოღონდაც ახლა ნუ დაეცემა.

შენ გაიმარჯვებ, რადგან ხარ ბრძენი,
რომ ხარ მართალი, რომ ხარ ხნიერი
და ღვთისმიერი!!!

2004 წ.

და ვანთებთ სანთლებს...
და ვანთებთ სანთლებს...
– მერე რა?
მუდამ ანთებდნენ...
და კდემაც მუდამ
თან ახლდა ლოცვას...
– მერე რა?
იქ ცოდვის ველზე
ძველებურად იღვრება სისხლი,
ცრუობენ და ყვლეფენ
ერთმანეთს.
რაც მთავარია, არ სჯიან ჯაღათს...
მელიების და ტურების ხროვა...
მზაკერული ხრიკით
ართმევენ ერთურთს იმ უკანასკნელ
კაპიკებსაც კი,
ლუკმაპურისთვის რომ მოაფარეს...
უბედურება კი არის ის,
რომ ამ ნიღბებს იქით
გადაღლილი, ნაკაცარი
თვალები მოჩანს.
– მინდა ჩავხედო კიდევ ერთხელ,
ვიგრძნო მოძმის შეშლილი სახე
და არ შევნიშნო, როგორ უგებს
მოყვარეს მახეს,
როგორ ირგებს კაენის ხალათს
და ემგვანება უბედურ ჯაღათს,
ოო, ნუთუ ყველა დაიღუპა?
ღროის ამ მოკლე მონაკვეთში
დაკარგა სახე.
არადა, მზის ცხელ სარეცელზე
ია თვალს ახელს,
როგორც იმედი,
მომავალი გაზაფხულისა...

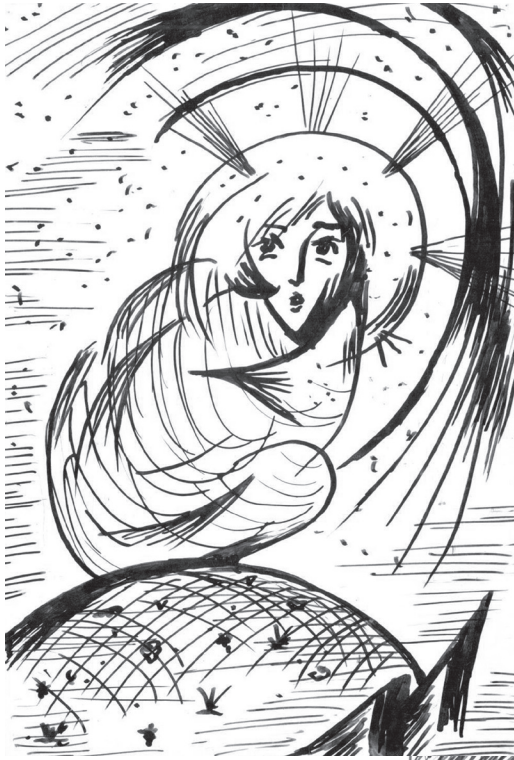

ჩამოიმარცვლა ჩემი დროის კრიალოსანი...

✻ ✻

ჩამოიმარცვლა ჩემი დროის
კრიალოსანი, ჩამოიმარცვლა,
თუმცა ცხოვრებამ
მასწავლა არც რა –
და როცა მივხვდი, მარტოობის
სამეფოში ვიყავი რაც – რა...
გამაჟრჟოლა და შეშინებულს
მე ტანში გამცრა...
ეს ვერცხლისფერი ყინულივით
ცივი სასახლე, სადაც
უცნაურ ბედისწერით
რომ შემასახლეს,
და ულამაზეს ჩუქურთმებით
ნაქარგ გასაღებს,
მიწვდის უცხო და საოცარი
ყოფიერება, –
სულ არ ჰგავს ჩემს სულს,
(სიცილით და კისკისით სავსეს...).

2012 წ. 16. 11.

შიში

ადამის სევდა

მე ერთი მუჭა მიჭირავს მიწა –
მიწადქცეული ჩემი სხეული...
ფერფლად ქცეული ჩემი სხეული...
ჩემ ირგვლივ ყვავის გვირილები
ამოზრდილი ჩემი სისხლიდან
ჯგუფად დამდგარან, როგორც რჩეულნი,
ჩემებრ სითბოს და მზესშეჩვეულნი –
და საზღვრებს შორის მოქცეული
საბრალო სული,
საოცრად მხნე და საოცრად ჩუმი,
ელის თავის რიგს, რათა
ხორცისაგან განტვირთულმა
უცხო მხარეში გაინავარდოს...
მე ერთი მუჭა მიჭირავს მიწა...

1988 წ.

დღეს მე, ჩიტივით თავისუფალი
წავალ, წავყვები ზეცის ნაპირებს,
ვიქნები ჩემი თავის უფალი,
სევდას და ტკივილს გავინაპირებ...
გავხედავ ბილიკს უკვე გამოვლილს,
თვალს ვერ გავუწვდენ
იმ ცელქ აპრილებს,
მერე ქარები ჩემს საგალობლებს
გამახსენებენ და ვიმარტვილებ...

1987 წ.

რამდენჯერ უნდა გავითხარო
ჩემთვის სამარე,
რამდენჯერ უნდა დავიმარხო
მე უყვავილოდ?
კოპწიაობა სხეულით და ზეცის მაქმანით,
კარგა ხანია მივატოვე
ჰადესის გამო...
გაბრაზებული, კართან
მღვარი ავი კერბერი...
ყვითლად უელავს თვალები და
მიზეზს დაეძებს...
და მახსენდება ჯავახანადის
ერთ-ერთი ლექსი
„ა ცალეთ კარგად გაბრაზდეს კაცი“..
ებრუნდები უკან...
ყურებს მიხშობს ქარის კივილი,
– რად მაცახცახებს ან მათგნებს
ეს ცრუ ხმაური?
და უცებ ვგრძნობ რომ
მოვდივარ გონზე
განა ღირდა შიშად, ეს ყოფა?
და ახლა ვფიქრობ,
ვინ ვარ, ანდა, რისთვის მოვედი...

ამ ხუმრობა ხუმრობაში
გაივლიან წლები,
ამ ხუმრობა ხუმრობაში
გავჰალარავდებით
ამ ხუმრობა ხუმრობაში
გ ა დ ა მ ა ვ ი წ ყ დ ე ბ ი ...

მერე ქარი გამაცილებს
თეთრი ბილიკებით,
მერე სევდად დამირჩება
გაფრენილი წლები.
მერე წავალ, მოგშორდები,
გადავიკარგები!
მერე ველარ გაგიხსენებ,
მზეს შევეუერთდები.

მოლოდინი ბუხრის პირას
მიმჯღარა და
ქექავს ნაცარს...
გათენდება,
გათენდება...
გაბრწყინდება?
არც სჯერა და
სჯერა არც – რა.
სჯერა არც – რა.
ქარმა სარკმელს
დაუბერა
ისე მკაცრად,
მოლოდინი შეშინდა და
ტანში გაცრა.
იმედები კუთხე –
კუნჭულს მოდებული
აირია,
დაირია,
დაიკაწრა,
სასიკვდილო
სარეცელი
დგას და ელის...

მოსთქვამს ქარი,
არავისგან არაფერს არ
გამოელის...
ნელა – ნელა იფურცლება
კალენდარი...

მე მზის სარეცელს გავექმეც
შიშით გულამოვარდნილი,
შენ მღელვარება მიბოძე,
ზეცამ კი ღრუბლის მანდილი.
სულს ოცნებებით ვივსებდი
შენი ღიმილის ბადაგით,
გამოგაფხიზლე ისევ მე,
უნდა გვერბინა სადამდე?
მენატრებოდი, ცრემლებით
თვალები მქონდა ავსილი,
ვერ მომაცილე ტკივილი,
ვერც აფროდიტეს სასმელი.
გრძნობათა დიად საუფლოს
ვიყავ ბოლომდე ჩაფლული,
ზამთრის სუსხიან დღეებში
მქონდა თაკარა ზაფხულიც...
მერე დამთავრდა ზღაპარი,
ათასმეერთე ღამისა,
ჩემს გულზე გადაიარა
რა ავდარმა და რა ნისლმა,
მაინც ვერ გადავივიწყე,
ღროს ვერ ავუწყე ნაბიჯი...
ახლა კი შენი ჯერია,
– მგონი ზედ გულზე მაბიჯებ.

2011 წ. 2. 4

შემოდგომის ფოთოლი ვარ

შემოდგომის ფოთოლი ვარ,
ძრწოლით მავსებს ქარის ქროლა,
შიშის გამო ვუნთებ სანთლებს,
თუ მომწყვიტა, აღარ მოვალ,
აღარ მოვალ...

ნუთუ, უკვე ზამთრის სუსხმა
ჩემს სულშიაც დაივანა
წუთისოფლის ტკივილი ვარ,
ცრუ ყოფილა ეს ქვეყანა.
პური... წყალი... სითბო, შეშა!
ყოველდღიურ საზრუნავით,
მეცხრე ციდან ძირს ვეშვები,
მღვრიე ტალღებს ვებრძვი ნავით.
და შეცვლილი გულის თრთოლვით,
ჩემი დილაც ახელს თვალებს,
და ვჩურჩულებ შიშნარევი,
– ნეტავ ხომ არ დავიდალე?

2008 წ. 13. 11

ხან სიყვარულის გამო ვტიროდი,
ხან გულგრილობის გამო ვტიროდი,
ხან მწუხარების გამო ვტიროდი,
ხან სიხარულის გამო ვტიროდი,
ბედნიერების გამოც ვტიროდი
და დაშრეტილი დამრჩა თვალები...

ხეტიალით დაღლილი
ცარიელი დღეები...
დახურული წიგნივით
ჩაკეტილი სამყარო...
აღარ მოჩანს საზღვარზე
თეთრი სიმაღლეები,
მხოლოდ სევდა უძირო
დაშვებული ხელებით...
ნუთუ უნდა ვატარო
მარად ნაცრისფერები?
მთვარევ, შენც მიმატოვებ?
აღარ მომეფერები?
რა უძირო დარდია,
რა უძირო ხეები,
აჩრდილებთან თამაშით
შიშის ციებ-ცხელება.
ბედისწერის წიგნიდან
ფურცლების ნახევები,
მაცილების ჯირითი,
ბოროტი სახელები...
ყველგან ადევნებული
საკუთარი ჩრდილივით,
მე კი ყველას ვუღიმი
უღლეური ჩვილივით.
ველარ გაგიძკლავდებით,
უღიმღამო დღეებო,
ჩემო ცელქო სიზმრებო,
თეთრო სიმაღლეებო.

2010 წ. 6. 6

მიწად იქცევი, ძვალო,
მიწად იქცევი ხორცო,
ზეცად აღდგები სულო,
მშენიერო და მორცხვო.

1978 წ. 1. 6

მ ი ვ დ ი ვ ა რ

მივდივარ...
ჩემი გზა ნისლებს
დაუფარავს,
მივდივარ,
რაღვან
არყოფნის სურვილი
აღარ მზარავს
ეს გული სამყაროს
ტკივილებს
გაუბზარავს,
ყურს ვუგდებ მშფოთვარე
ღვთიურ ზარებს...
ბედნიერებას ვერ ჰპოვებ
სხვათა ცრემლებით
გათხრილ სამარეში,
როგორ დაპურდები
მიცვალებულების ლეშით?
როცა მზის სხივი
ჩაგაკვდება
ზეცისკენ
გაწვდილ ხელში.
რომელი სანთელი,

რომელი ტადარი...
იების ნაცვლად
ცრემლების ხევში
ნახანძრალი...
მივდივარ...
მომავლისკენ
აღმართს მივუყვები,
ღორღები,
 ღორღებში
ეკლები და ქვები...
ხანდახან მუხლებზეც ვდგები,
ჭირის ოფლად ვიღვენთები,
ტოტებს და ფესვებს
ვეჭიდები...
– რაღა მე ღმერთო!
რაღა მე, რაღა მე...
ვერ ვხვდები...

ღამეული ფიქრები
დიღ–დიღობით ქრებიან,
დაღლილი ოცნებები
აღარ მეტანებიან,
გაფრენილი დღეები
აღარ მენატრებიან,
მხოლოდ ღრუბლებს
მივყვები, ღრუბლებს
ცისფერფრთებიანს,
უხილავი სამყაროს
ზღაპრებს რომ მიყვებიან.

2013 წ. ივლისი

შენც დამივიწყე,
ცელქმა ღრუბელმაც
მოულოდნელად შეკრა კამარა,
საბრალო გულმა სასოწარკვეთით
ნაზი გრძნობები დაასამარა
და დავრჩი ასე ფრთებდამსხვრეული
გაუგონარი სევდის ამარა.

2012 წ. 08

როგორ მინდა

როგორ მინდა საქართველომ
რომ დამიკრას ტაში,
როგორ მინდა თქვენთან ერთად
ვისეირნო ცაში,
გამოვტყუო ღრუბლებს წვიმა –
სიყვარულის ცრემლი
და ჩემს გრძნობებს
ვაზიარო პოეზიის მრევლი.
შემოქმედის მაღალ ტახტზე
ვიჯდე ანასავით,
სიოს ჩურჩულს განვიცდიდე
დედის ნანასავით.
საქართველოს მივაგებო
აღვზნებული გული,
კიდეკ დიდხანს მიხუტებდეს
შენი სიყვარული.
მზის სხივებმა მომიქარგონ
სადედოფლო კაბა,

ცამ გამიხსნას გულის კარი,
ტკბილი და ანკარა,
მოდოდეს თბილი წვიმა,
ნაზი და მზეკარა.
შევალწიო მზის სიღრმეში,
საიდუმლოს მაცნემ,
ხან რომ ცრემლი
მიწვაეს თვალებს,
სევდის კაბას მაცმევს,
ხან კი ფრთებით მაჯილდოებს
მეცხრე ცაზე ვდგავარ.
მაშინ, როცა სუსტი ქალი
ქარიშხალას ვგავარ.
ხოლო, როცა ფიქრით დაღლილს
მომერევა რული,
ღმერთო, მაშინ გევედრები,
არ გამიშვა ხელი,
ღმერთო მაშინ არ მომაკლო,
შენი სიყვარული,
შენი გრძნობა უხილავი,
მარად სასურველი.

2013 წ. 15. 05

სიმშვიდის კაბას
მიკერავს ზეცა,
ხან ფეხზე ვდგავარ
და ხან ვეცემი,
თუმც უგულოა
წუთისოფელი,
სასოწარკვეთას ვერ მივეცემი.
გავყვები იმ გზას,
მარადისობის თბილ
სავანისკენ რომ მიმიძღვება,

გულს კი მიკორტნის
„შავი ყორანი,”
ჩემი სულით და
ხორციით ვერ ძღება.

2012 წ. 13. 10

სიურპრიზებით სავსე ცხოვრება...
ღლეები ღლეებს ასღევნებია,
იქნებ კიდევაც გიყვარვარ ჩუმად,
განგებ მარიღებ თვალებს ვნებიანს,
ვინ იცის, ღამის ბრმა კოშმარებით
დამთვრალა შენი სივრცე უძირო,
მე კი ღავდივარ ფრთებჩამოყრილი,
რომ მარტოობის ზეცას ვუშვირო.
ვინ იცის, იქნებ მართლაც მეძახი,
ცრემლი გისველებს თვალებს ბინდიანს,
ვინ იცის, იქნებ... მაგრამ ვინ იცის,
ღლეები სულ სხვა გზებით მიდიან?
ვინ იცის, იქნებ არც კი განსოვარ
და გამქრალ ღანღებს ვეაღერსები...
და არც გადარღებს ეს სიმარტოვე
და ცრემლიანი სუსტი ლექსები?
მივდივარ, გზაა ძალიან ძველი...
არავინ არ ჩანს ძე ხორციელი,
მიხმობს უცხო რამ და მიღმიერი...
და სულ ეს იყო წუთისოფელი...
არავინ მრჩება სულისმიერი?
არც მამღარი და არც ბედნიერი?
მაშინ ვინა ვარ? რისთვის მოვედი?
ასე სუსტი და ასე ძლიერი?
ასე ბავშვი და ასე ხნიერი?...

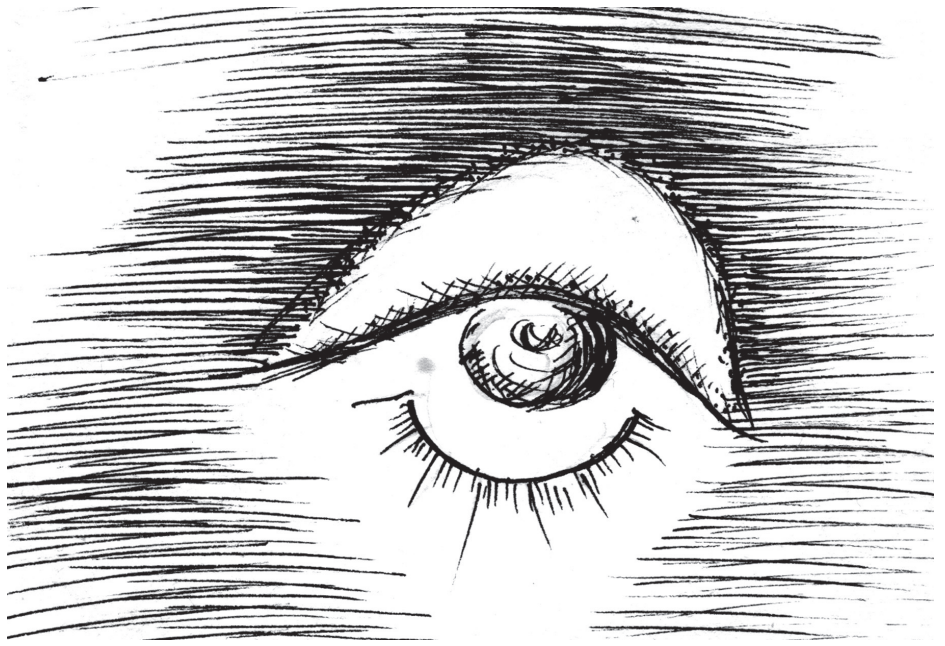
თიხის ქვები

თიხის ქვებზე დავწერ ლექსებს,
ქალაქს დავიწყების სუნი ახლავს,
მუზის მოფართქუნე ფრთებზე
სიტყვას ავიწყლება დალლა.
იქნებ კომპიუტერს ვანდო
ლექსი მომავლისთვის თქმული,
რალაც არ მგონია სანდო,
სულ სხვაა თიხის სული,
ცივილიზაციების ექო,
დროის უნდობლობას ბაწრავს,
მაგრამ კითხვის ნიშნებს გვაწვდის
და გულს დაუნდობლად კაწრავს,
და უკან ლაბირინთის კვალით
ვაწყდებით ირონიულ მზერას...
და იღუმალი და მკაცრი
გვიზიდავს ღვთიური ენა.
თიხის ქვებზე დავწერ ლექსებს,
ველარ ვანდობ ქალაქს ფიქრებს,
მომავალში მზეს გავხედავ,
ალარ მოგკვდე ასე იქნებ...
ცრემლსაცა და სიხარულსაც
ალბათ სულ სხვა საზომებით
აწონიან, დაწონიან,
უცხო დროის აზროვნებით,
თიხის ქვებზე დავწერ ლექსებს,
ქარი ფიქრებს ველარ წამლის,
ასრულდება ეს ზღაპარი,
ოცნებები ფრთებს თუ გაშლის,
გაოცების გაოცებით
ულმერთობით ჩვენი დროის
კიდევ ერთხელ გადაშლიან

ფურცელს თიხის სასოებით!
კიდევ ერთხელ შეიგრძნობენ,
სულში ღმერთი როგორ ძღერის
და დალევენ სიყვარულით
სადღეგრძელოს გადარჩენის.

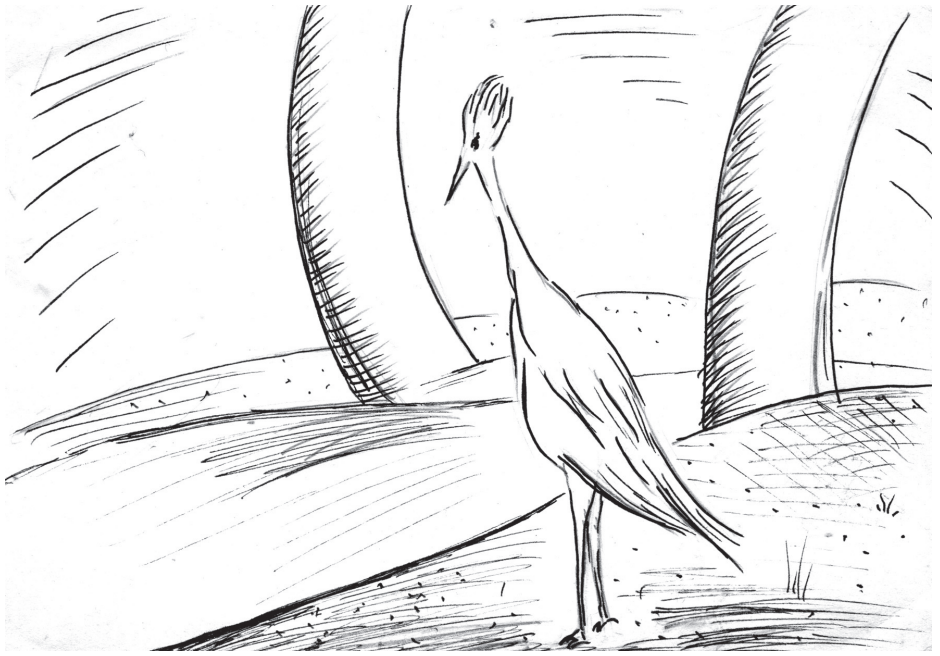

სისხლი მიშრება,
ჩემი სული რჩება უსახლოდ...
შენს იმედად ვარ
კუნჭულებში რომ შემასახლო.

၁၅၉

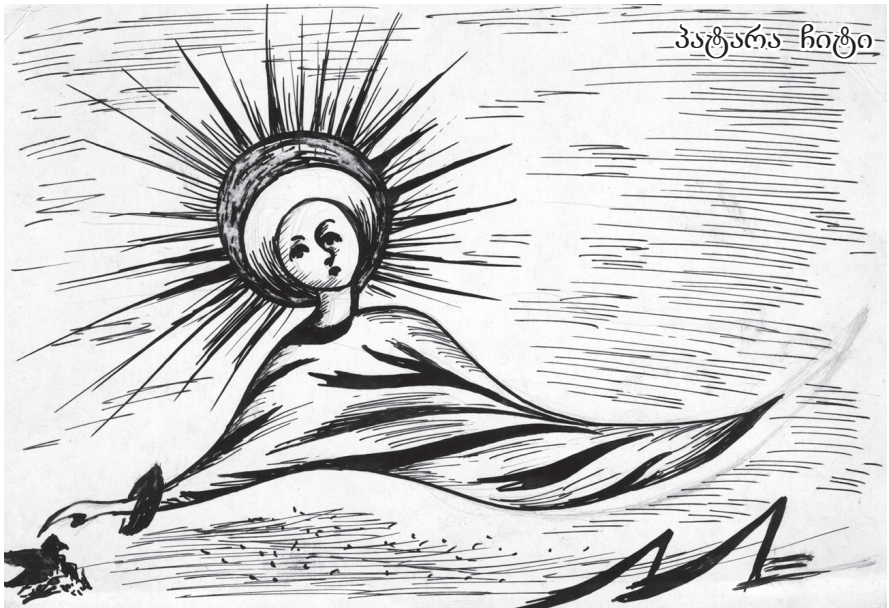

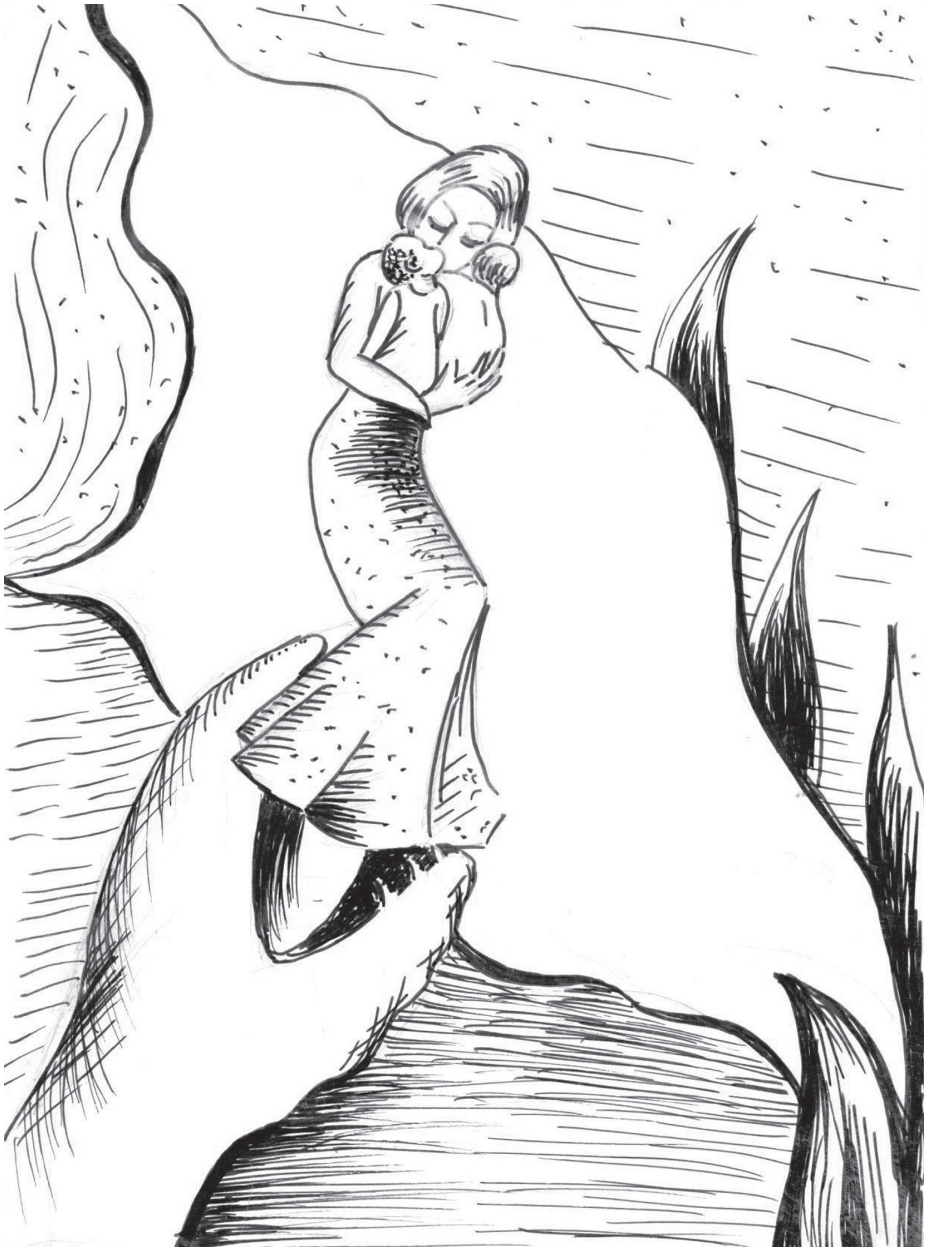

არწივის
მართვე

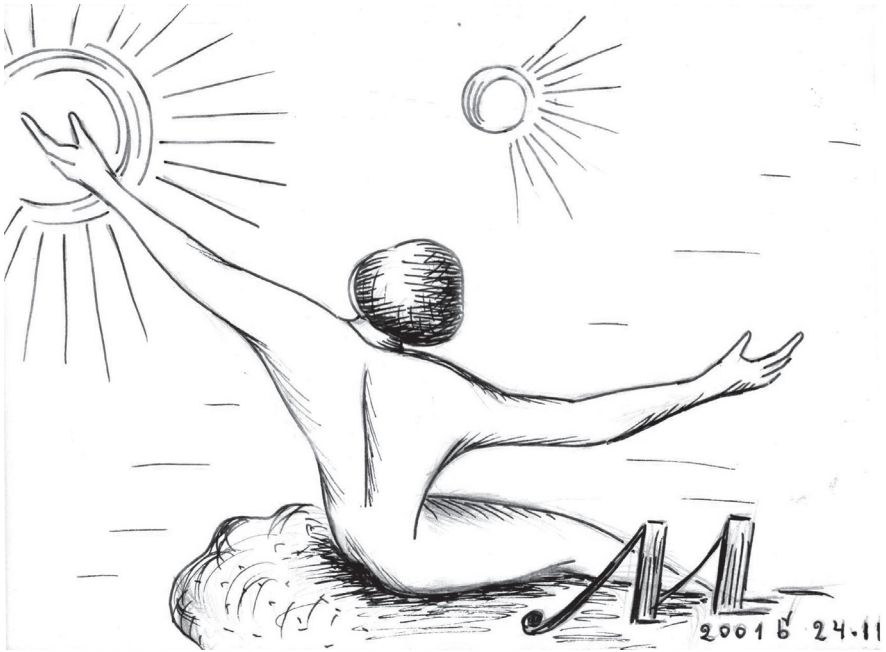

დედაშვილობა

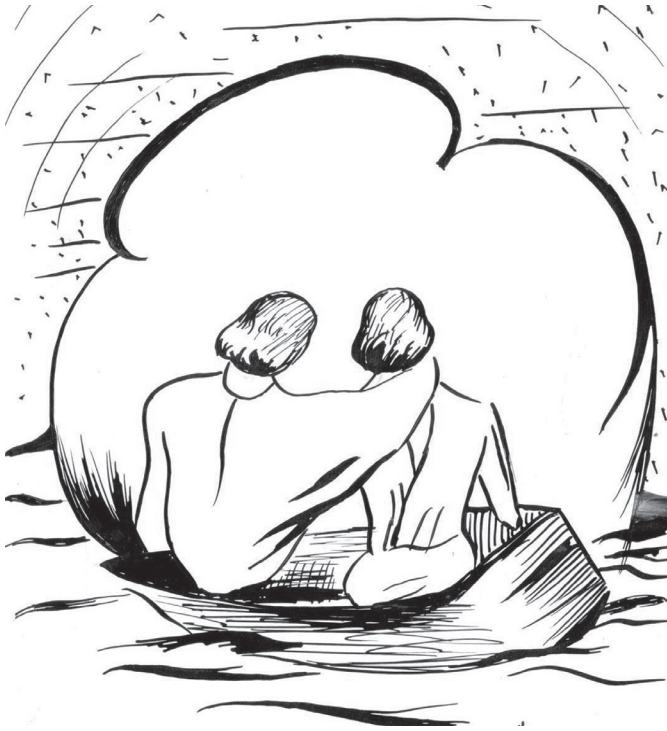

მზის გული

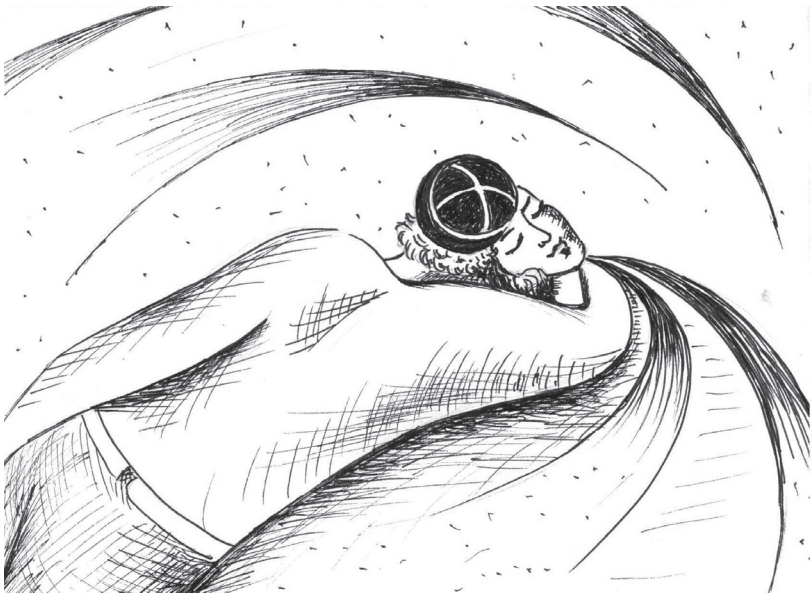

ცდუნება

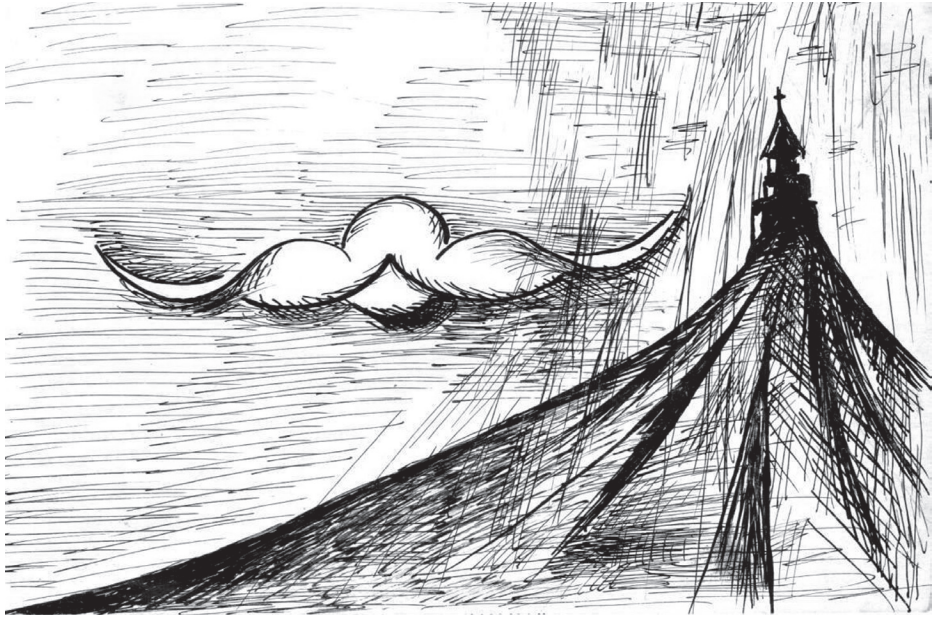

გზა უსასრულობისაკენ

მცხეთა

ყვავილი

შინაარსი

მომღევს ზეცა კელაატრებით

ლექსი..	7
* * (სარკიდან მიმზერს ჩემი ორეული)..	8
* * (ქარი ღამღევს თმებს მიწეწავს)	9
(ღრო გარბის ცივად)	9
სიმღერა	10
* * (იქ საღაც სიღიღეა)..	10
* * (ქვეყანაზე ვერ ნახავ)	11
ბავშვი.	11
* * (ღამე ყოველთვის)..	12
ივლისი.	13
* * (ოღონდ შენ ნუ გაბრაზღეღი)..	14
* * (მაქვს წამიერი ეჭვიანობა)..	14
* * (სიყვარუღის გაკვეთიღებს...)..	15
* * (გუშინ წვიმღა...)..	16
* * (სულში ღმერთი თუ არ სახღობს)..	17
* * (ჩემი წიღი მუგუზაღი)	17
რას შეიღღება უმღეროს კაცმა.	18
* * (თვალს ღავზუჭავ)..	19
* * (შენ ვერასოღღეს ვერ გაიღღებ)..	20
* * (ღამღნარი ზოღი ვარ)..	21
* * (ვიყავ წარმართი	23

ღამაში მაქმანით მორთუღი ფარჩეღი

პოეტი.	25
* * (პატარა გულში გაღახუღი ბავშვიღით იჯღა...)..	26
* * (ფარღააუხღენელ ოცნეღების...)..	27
* * (ხეღეღი მზისკენ გაწვღიღი ჰეშვით)..	28
* * (იისფერ ტაღღებს ესვენა მთვარე)..	29
* * (ფერადოვანი სხივეღების ტვერში)..	30
ღუმეღი.	30
* * (ღმერთო მიშვეღე)..	31

* *	(ჩამოივლის ქარი).	31
* *	(მენატრები).	32
* *	(მე ვარ მზის სხივი).	32
	ავტობორტრეტი.	33
* *	(არის ლამაზი სასახლე).	34
* *	(წვიმაა ზეცის სიმღერა).	35
* *	(რატომ, რატომ, რატომ?).	36
* *	(ფართხალებს გული).	36
* *	(ღმერთმა ნუ ქნას).	36
	თოლია.	37
	ყვავილები.	37
	არ მეგონა	38
* *	(რად ვერ გაუგე წუთისოფელს).	39
* *	(ვზივარ თბილად ბუხრის პირად).	39
	ხეები.	39
* *	(ეს ცხოვრება სიზმარივით გამივლია).	40
	მინდა შეგხვდე ხოლმე ბედად.	40
* *	(რად ვერ დავიწყე).	41

ისე ხასხასაა ზეცა სამშობლოსი

* *	(ისე ხასხასაა ისე გამჭვირვალე...).	43
* *	(მზენასვამ და ქარგამოვლილ).	44
	სამშობლო.	45
	იმერეთი.	46
	მე ჩემი საზრუნავი მაქვს.	47
	ხალხურ მოტივზე.	48
	ზმა ჩემი ზეციური ოცნებისა.	48
	სამშობლოვ.	49
* *	(ილია მოკლეს, ზვიადი მოკლეს).	50
	კიდევ კარგი რომ.	50
	სამშობლო.	51
* *	(ხელისუფალნი თავს იმკობდნენ).	52
	ჩემი სოფელი	53

ვისაც ღმერთი აწუხებს და მაინც მისგან გარბის

* * (შენც დასჯილი ხარ).	55
წყალნი წასულ - წამოსულან.	56
მაგრამ სატანის კისკისიც ისმის.	56
ვისაც ღმერთი აწუხებს და მაინც მისგან გარბის.	57
აღსარება.	58
ჩაჰყურებ ჭიქას.	60
* * (ღმერთო მიშველე).	60
* * (ობობასავით).	60
ო, პოსეიდონ	61

შენ ციურ ძალთა მპყრობელი ხარ

შენ ჩემი ყავარჯენი ხარ.	65
ანას.	65
ფიროსმანი.	66
სოსო ჯინჯიხაშვილს.	67
ჩემს მასწავლებელს ეგგენია ტაბუცაძეს.	68
კობა გურული.	69
დათო წიქარიშვილს.	70

ღრო უებარი წამალია ყველა ტკივილის

* * (გზები სავსეა ლოდინის მთებით).	72
* * (ნელი ჩურჩულით).	73
* * (ცა იღრუბლება).	73
დედას.	74
დიალოგი საკუთარ თავთან.	74
* * (ფიქრი ფიქრზე ამედევნა.	75
გულზე დამეცა მწუხარე ცრემლი	75
მამაჩემი	76
* * (მე სიცხიანი შუბლით ვწევარ...).	77
შენი ღიმილი არაფრისმთქმელი.	77
* * (ჯვარზე გაკრული ქრისტე).	78
* * (გზა გამიგრძელდა).	79

* *	(ისე უნდა გალიო)	79
* *	(თქვენ გაგიტაცათ დემოკრატიამ).	80
* *	(მე ვაპატიებ ყველას ყველაფერს).	80
* *	(ჩვენ ერთმანეთს...).	81
* *	(რაც კი მწარეა ამ გულში).	81
* *	(თქვენ თუ იკადრებთ).	82
* *	(გოლების კედელს).	83
* *	(და ვანთებთ სანთლებს).	84

ჩამოიმარცვლა ჩემი დროის კრიალოსანი ...

* *	(ჩამოიმარცვლა ჩემი დროის კრიალოსანი ...).	85
* *	(მე ერთი მუჭა მიჭირავს მიწა).	87
* *	(დღეს მე ჩიტივით თავისუფალი).	87
* *	(რამდენჯერ უნდა გავითხარო ჩემთვის სამარე).	88
* *	(ამ ხუმრობა ხუმრობაში).	88
* *	(მოლოდინი ბუხრის პირას მიმჯდარა).	89
* *	(მე მზის სარეცელს გავექეც).	90
	შემოდგომის ფოთოლი ვარ.	91
* *	(ხან სიყვარულის გამო ვტიროდი).	91
* *	(ხეტივით დაღლილი).	92
* *	(მიწად იქცევი ძვალ).	93
	მივდივარ.	93
* *	(ღამეული ფიქრები).	94
* *	(შენც დამივიწყე).	95
	როგორ მინდა.	95
* *	(სიმშვიდის კაბას მიკერავს ზეცა).	96
* *	(სიურპრიზებით სავსე ცხოვრება).	97
* *	(თიხის ქვები).	98
* *	(სისხლი მიშრება).	99

რელაქტორი
ლია ჭახველაძე

კომპიუტერული უზრუნველყოფა
თამარ ნოზაძე